

АЗ БЯХ СЪВЪРШЕН

Изучаване на греха и спасението

от Джордж Найт

превод от английски: Димитър Працинков
2004

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	2
Глава 1 - Грехът е любов	3
Първият грях на земята	
ГРЕХЪТ срещу греховете	
Греховните постъпки срещу греховната природа	
Различни гледни точки към греха водят до различни пътища за спасението.	
Ще кажете ли “Да” или “Не” на Бога?	
Въпроси за размисъл	
Глава 2 - Адвентистите пренебрегват ЗАКОНА	7
ЗАКОНЪТ срещу законите	
Отличителни черти на ЗАКОНЪТ	
ЗАКОНЪТ в ежедневиия ни живот	
Въпроси за размисъл	
Глава 3 - Оправдаването - работа за целия ни живот	13
Освещаване на работата на момента	
Какво става, когато отидете при Исус?	
Една по-задълбочена гледна точка към освещаването	
Какво означава да израстваме в милостта?	
Общността на спасението	
Съдията е на ваша страна	
Въпроси за размисъл	
Глава 4 - Изкушението не е ИЗКУШЕНИЕ	20
Избягването на кръста: същността на ИЗКУШЕНИЕТО	
ИЗКУШЕНИЕТО, което слиза при нас от кръста	
ИЗКУШЕНИЕТО на Исус е вашето ИЗКУШЕНИЕ	
ИЗКУШЕНИЕТО и вашата воля	
Въпроси за размисъл	
Глава 5 - Съвършен, но не СЪВЪРШЕН	25
Безгрешен, но не БЕЗГРЕШЕН	
Полезни и не толкова полезни гледни точки към съвършенството	
Библейското съвършенство	
Библейската безгрешност	
Въпроси за размисъл	
Глава 6 - Аз бях свикнал да бъда съвършен	31
Коренът на Адвентното очарование, свързано със съвършенството	
Моят път към съвършенството	
Божият път към СЪВЪРШЕНСТВОТО	
Окончателната демонстрация на Бога към вселената	
Въпроси за размисъл	

Въведение

“Едва ли има друг израз в Светото Писание, което е било подлагано на по-голямо оскърбление. Думата “съвършен” е нещо, с което много хора не могат да се кичат. Самото споменаване на тази дума предизвиква отвращение у другите хора **от тях**” – Джон Уесли

“Чули сте, че е било казано: “Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.” Но Аз ви казвам: “

Обичайте неприятелите си и молете се за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата, защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото ако обичате само онези, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец.” (Мат. 5:43-48).

Последният ден ще покаже, кой е прав и кой е крив (в смисълът на разбирането на светостта или свършенството). Междувременно, аз съм напълно убеден, **че когато даваме израз на горчивината и хладността си към онези, които не могат да работят последователно с нас, ние доказваме, че сме съвсем невежи по отношение на истинската святост.** – Д. К. Райл

Глава 1

Грехът е любов

Яденето на сирене не е ГРЯХ. Предполагам повечето от вас ще се съгласят с мен за това. Поради което ще видя, дали ще мога да се противопоставя на останалите от вас. Яденето на плъхове, змии, охлюви и даже на свине не е ГРЯХ. Неспазването на “съботата” не е ГРЯХ. Убийството не е ГРЯХ. Кражбата не е ГРЯХ. **ГРЕХЪТ е онова нещо, което е преди всички тези неща.** Тези неща може да са грехове – може би са грехове – но те не са ГРЯХ. ГРЕХЪТ е любов.

Първият ГРЯХ на земята

Може би ще успеем най-добре да разберем природата на ГРЕХА, ако разгледаме първия грях, описан в Бит. 3, първият грях, извършен от Ева. Основният въпрос, който трябва да си зададем е: “Дали Ева е извършила грях, когато е откъснала ябълката, или е извършила греха преди да вземе ябълката?” Отговорът на този въпрос ще ни помогне да разберем както природата на ГРЕХА, така и природата на греховете. А сега нека да разгледаме библейския текст. Първата част от Бит. 3 е фокусирана около динамиката на изкушението. Там се казва: *“А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ Бог беше създал. И тя каза на жената: Истина ли каза Бог ...”* (Бит. 3:1)? Когато Сатаната дойде до мен, когато той дойде до вас, първото нещо, което прави, **е да постави под въпрос Словото на Бога, за да ни накара да се съмняваме, дали то е казано от Бога. Ако дяволът успее да спечели на този етап, той е спечелил цялата война.**

Обаче това обикновено не е краят, защото често пъти Сатаната не печели на този етап. И така, текстът продължава в ст. 2 и 3: *“Жената рече на змията: От плодовете на градинските дървета можем да ядем; но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него, нито да се допирате до него, за да не умрете.”* Но жената отговорила на жената: “Ти сигурно не вярваш в това, нали? Ти няма да умреш.” (виж ст. 4). От тук се вижда, че ако точка първа от стратегията на Сатаната е да ни накара да се съмняваме в Божието Слово (да се изкушим да се съмняваме, че Бог е казал това), **втората точка е да ни накара да се съмняваме дали Бог е имал предвид точно това, което е казал.**

А текста в Библията продължава: *“Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото. И като видя жената, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желано, за да дава знание ...”* (Бит. 3:5-6). **Третата стъпка по пътя на изкушението е да бъдем накарани да се съмняваме в Божието намерение за нас.** Най-важното нещо на този етап е идеята, че намерението на Бога е да не ни позволява да се ползваме от добрите неща на живота, т.е. чрез изкушението на този етап ни се внушава да повярваме, че Бог не иска ние да сме щастливи. Поради това не можем да имаме доверие на Бога.

Въпреки, че Бог ни е създал, за да се наслаждаваме на цялата пълнота на живота, Сатаната идва при нас и ни казва:

“Не може да се вярва на Бога.”

“Съмнявай се в Божието Слово.”

“Съмнявай се дали Бог е имал предвид това, което е написано.”

“Съмнявай се в добротата на Неговите намерения.”

Ако човек слуша искусителя, естествено е да стигне до заключението, че не можем да се доверяваме на Бога. Поради това, човече, прави това, което ти се иска. Точно това е направила Ева в ст.6. Библията ни казва, че тя откъснала ябълката и яла от нея. Тя я взела. Но забележете. В главата или в сърцето на Ева станало нещо, преди да вземе плода. **Към момента, когато взела ябълката, тя вече била извършила грях.**

Същността на този грях се състои в това, че Ева казала на Бога да я остави сама да решава какво да прави, че тя знае по-добре от Него какво е било добро за нея. Тя отхвърлила Божието Слово и отказала да се подчинява на Неговата воля и ги заменила със собствената си мъдрост и воля. Накратко казано, още преди да се пресегне да вземе ябълката, Ева избрала да се подчинява на собствената си воля, а не на волята на Бога. Тя поставила собственото си его на трона в живота си, в центъра на своята вселена и по този начин изместила Бога. Всъщност, Ева фокусирала любовта си върху собственото си его, а не върху Бога. **Ето в това е същността на ГРЕХА.**

Ева извършила ГРЯХ, когато започнала да обича себе си и собствените си желания по-силно отколкото обичала Бога и Неговата воля. Тя извършила ГРЯХ в сърцето си. А този ГРЯХ в сърцето ѝ я отвел до откъсването и яденето на ябълката. ГРЕХЪТ в сърцето води до греховни действия. Първо в сърцето става нещо. Първо има ГРЯХ в сърцето. Този ГРЯХ в сърцето после ражда греховни действия. Така

ГРЕХЪТ

До Бит. 3:6 Адам и Ева са били спасени в Исус. Но с навлизането на ГРЕХЪТ в живота им, в тях се извършила основна и фундаментална промяна. Те повече не били спасени в Исус и се превърнали в изгубени хора.

Последиците от ГРЕХА се появяват веднага в Бит. 3:7. Първо, Адам и Ева започнали да изпитват ужасното чувство за голота. Голотата е ярка дума. Аз харесвам Библията, защото тя използва думите от реалния ни живот. Някога чувствали ли сте се гол? Когато бях момче, често пъти сънувах един и същ сън. Това винаги беше един и същ сън, в който действието винаги се развиваше в местния плувен басейн. Всички присъстващи бяха с бански костюми, само аз бях гол. Колко неудобно се чувствах! Аз постоянно се борех, за да се скрия зад нещо, като например стените на душ кабината. Но сънищата са чудно нещо. Стените изчезваха. Нямаше начин да скрия голотата си.

По същия начин, когато ГРЕХЪТ влязъл в живота им, Адам и Ева получили неудобното усещане за "голота," едно чувство за обезпокояваща вина, от която човек не може да избяга. Последиците от чувството за вина са много. Едната от тях са смокиновите листа. Библията ни казва, че Адам и Ева решили да прикрият голотата (вината) си със смокинови листа. Някога опитвали ли сте се да прикриете голотата си със смокинови листа? Някой път се опитайте и ще разберете какво имам предвид. **Смокиновите листа в Бит. 3 символизират начина, с помощта на който хората се опитват да прикрият голотата си чрез собствените си усилия.** Смокиновите листа са символ на опитите на Адам и Ева сами да разрешат собствения си проблем с вината. **Смокиновите листа представляват спасение чрез дела.**

Вторият резултат от греха е страшното неудобство от общуването с Бога, което се дължи на прекъснатите отношения с Него (Бит. 3:8). Сега Адам и Ева се страхували от своя Създател. Те се криели от Бога.

За нещастие, прекъснатите отношения с Бога водят до прекъсване на отношенията с другите хора. Когато хората не живеят според волята на Бога, те се отчуждават един от друг. Поради това, когато Бог попитал Адам за неговия дял от вината, свързана с яденето на забранения плод, Адам веднага обвинил Ева за това и казал: "Не аз съм виновен за това, а тя. Тя ми даде да ям от ябълката." Такова е описанието на края на хармонията в единственото безгрешно семейство на земята: "Тя го направи," "Той го направи," "Грешката е твоя," от тогава ехото от тези реплики се чуват в коридорите на историята на семействата. Дисхармонията в отношенията с Бога води до дисхармония в отношенията с другите хора (виж Бит.3:11-12).

Друга последица от греха е нарушеното взаимоотношение на човека със собственото му его. Това се вижда от неспособността на Ева да признае своята част от вината за Грехопадението. Отказвайки да поеме каквато и да е лична отговорност (така както постъпил и Адам преди нея), тя прехвърлила вината за случилото се върху дявола: "**Змията ме подмами и ядох**" (Бит. 3:13). "Дяволът ме накара да направя това." **Хората мразят да признават греховете си, но обичат да говорят за греховете на ближния си, да говорят за греховете на своя пастор, за греховете на своя съпруг или съпруга или за греховете на децата си, т.е. за греховете на всеки друг човек, но не и за собствените си грехове.** Повечето хора изглежда, че истински се наслаждават, когато говорят за греховете на другите хора, но избягват да признават собствените си грехове. Но за нещастие, само когато "**изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда**" (1Йоан 1:9). "**Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно; кой може да го познае**" (Йер. 17:9). От Грехопадението досега хората живеят в един повреден свят на отчуждението.

След Бит. 3, Адам и Ева не са вече в безопасност в Исус. След Грехопадението те живеят като развалени хора в един развален свят и за нещастие, тази развала не се ограничава само до рамките на Бит. 3. Това е значението на историята за Кайн и Авел от Бит. 4, при която брат убива брат си. Развалата продължава отново и отново. **В Бит. 3 в човешката раса се случва нещо, което не е престанало.** Ние получаваме някаква представа за проблема, когато се върнем обратно към създаването на човека. В Бит.

1:26-27 ние четем, че Адам е бил създаден според Божият образ и подобие, но в Бит. 5:3 ни се казва, че Адам *“роди син по свое подобие, по своя образ.”* Децата на Адам са приличали на Адам, а не на Бога. Елен Уайт прекрасно отбелязва, че след Адам всички хора притежават склонност към злото. Апостол Павел ни казва, че ГРЕХЪТ е дошъл на света чрез един човек (Рим. 5:12).

ГРЕХЪТ е универсален. **Има само едно нещо, на което не е нужно да учим друг човек как да го правим – как да грешим.** Всичко останало трябва да бъде научено. Вършенето на грях го наследяваме по рождение. Нещо повече, след Грехопадението всеки народ и всяка общност се нуждае от своята политика и от своите въоръжени сили. След изгонването от Райската Градина вече няма Shangri-Las, няма небеса на земята. След Грехопадението ние живеем на изток от Райската Градина (Бит. 3:24). Библията не ни обяснява по какъв начин склонността ни към ГРЕХА преминава от едно поколение към следващото, но ние притежаваме емпиричното доказателство за всеобщата склонност на хората. Въпреки, че вината за извършването на Грехопадението е изцяло на Адам, всяко дете на Адам се ражда със склонността да върши ГРЯХ. Тази склонност се проявява, когато младият човек порасне достатъчно голям, за да започне съзнателно да предпочита да поставя собствената си воля над волята на Бога.

ГРЕХЪТ срещу греховете

А сега да се върнем обратно към Ева. **Нейното ядене на ябълката не е било ГРЯХ, а е резултат от ГРЕХЪТ, който вече е царувал в сърцето ѝ.** Тя е паднала още преди да е взела забранения плод. Тя е паднала, когато е поставила любовта си към нещо (към плода) и към някой (към себе си) преди любовта си към Бога.

ГРЕХЪТ е любов. ГРЕХЪТ е *agape* любов – този специален вид Богоподобна любов, която е поставена във фокуса на Новия Завет. В Лука 11:43 Исус упреква фарисеите, че обичат първите столове в синагогите. По същият начин, в 2Тим. 4:10 ни се казва, че Димас напуснал християнския път, когато *“обикна сегашния свят.”* По същият начин, в 1Йоан 2:15 ние сме умолявани да не обичаме *“света, нито каквото е на света.”* Такива хора не притежават същата любов към Отца. В тези откъси не се казва, че има нещо лошо в света, **но ни учат, че е погрешно да се поставя каквото и да е на мястото на Бога. ГРЕХЪТ е любов, която е фокусирана върху някакъв земен обект. ГРЕХЪТ – това е любов към обекта, която е по-силна от обичта ни към Създателя на обекта.** Няма никакво значение, дали този обект е нещо външно, като например друг човек или собственото ни его. Да се обича нещо повече от Бога е ГРЯХ. ГРЕХЪТ е любов, насочена към погрешна цел, придружена с начин на живот, ориентиран към тази цел. В това състояние ние имаме ГРЯХ, който води до грехове.

Някои от приятелите ми наричат този подход към ГРЕХА “нова теология”. Според мен е по-добре този подход да бъде наречен “новата теология на Проповедта на планината.” Исус е бил в хармония с обяснението на ГРЕХА, което ви представих. Той ясно е подчертал това, когато е казал: *“А онова, което излиза от устата, произхожда от сърцето и то осквернява човека. Защото от сърцето се пораждаат зли помисли, убийства, прелюбодейства, блудства, кражби, лъжесвидетелства, хули”* (Мат. 15:18-19). На друго място, в Мат. 12, Исус отново казва, че *“от онова, което препълва сърцето, говорят устата. Добрият човек от доброто си съкровище изважда добри неща; а злият човек от злото си съкровище изважда зли неща”* (Мат. 12:34-35). Библията ни показва, че ГРЕХЪТ е начин на взаимоотношения. ГРЕХЪТ е начин да се свързваме с Бога. В основата на ГРЕХА не се намира някакво безлично зло или някакво необяснимо животинско поведение, или някаква лоша наклонност, която е съставна част от човешкия характер. **ГРЕХЪТ е бунт срещу Бога на вселената.** (Ис.1:2-4; Ос.7:13). **ГРЕХЪТ е личен и персонален, а не безличен.** В Пс. 51:4 псалмистът казва: *“Пред Теб, само пред Теб съреших.”* ГРЕХЪТ е персонална атака срещу властта на Бога. Павел пише: *“Тези, които са плътски, са враждебни на Бога.”* (Рим. 8:7). Грешният човек е враг на Бога (Рим. 5:10). Враг не просто онзи, който не е успял да направи нещо добро за друг човек. Врагът принадлежи на противниковия лагер. Грешните хора работят активно срещу Бога.

Но освен че е личен, ГРЕХЪТ е и морален. Той представлява преднамерен акт на непокорна воля срещу Бога. Това е дало основание на Хърбърт Дъглас правилно да отбележи, че “грях е, когато създаденото същество замахва с юмрук пред лицето на своя Създател; грехът е създание, което не вярва в Бога и отказва да Го приеме като Господ на живота си.” По същият начин, Емил Брунер можа да каже, че грехът “е подобен на син, който удря в яда си баща си по лицето, ... това е смело самоутвърждаване на волята на сина над волята на бащата.”

Греховните действия срещу греховната природа

Важно е да се разбере, че ГРЕХЪТ е нещо повече от серия от несвързани действия. **ГРЕХЪТ представлява външна демонстрация на онова, което се намира в сърцето и разума на човека.** Първият етап на спасението е човек да осъзнае, че е извършил грехове “а,” “б,” или “в.” Според Едуард Вик, “това означава да осъзнаем, че ние сме от този вид хора, които вършат такива неща ... Да осъзнаем, че сме

грешници, това означава, че ние разбираме, че има една сила, която властва над нас и не ни позволява да бъдем такива, каквито Бог иска да бъдем.” Павел казва, че тази сила е “властта на греха” (Рим. 3:9). Много хора подценяват точно “властта на греха,” когато говорят за ГРЕХА. Те си мислят, че могат да победят ГРЕХА чрез побеждаването на грехове “а,” “б” или “в.” Основният проблем, който е свързан с този начин на мислене е, че след като се справим с грехове “а,” “б” или “в,” ние ще продължаваме да си оставаме грешни хора. Мнозина от нас ЛИЧНО – **и аз подчертавам тази дума, защото аз самият съм един от тях** – са открили, че проблемът с ГРЕХА не е разрешен в живота ни просто чрез някакво външно “калайдисване,” независимо от личната ни решимост и всичките ни усилия, които полагаме. **Ние можем да престанем да правим “лоши” неща, но да продължаваме да бъдем егоисти или нечестни, или още по-лошо, горди – горди със собствената си доброта.**

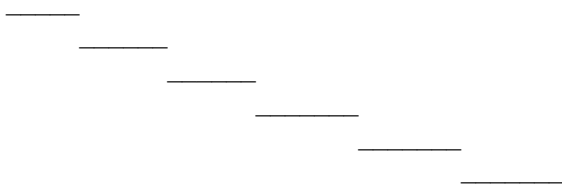
Библията спестява най-смъртоносните думи, когато описва състоянието на грешниците. Тя ги описва като хора, които се намират в робство, в зависимост, в крепостничество и в процес на упадък, който не може да бъде преодолян без Божията намеса. Човечеството е “мъртво в греха” и “изгубено.” Елен Уайт твърди същото. Тя отбелязва, че “по своята природа сърцето на човека е студено, тъмно и необичащо.” Тя пише: “по своята природа сърцето е зло.” Независимо, че при създаването си Адам е притежавал добре балансиран разум и чисти мисли, “чрез неподчинението неговите сили бяха опорочени и егоизма зае мястото на любовта.” Говорейки за молитвата на “праведния” фарисей от Лука 18, тя отново отбелязва: **“От всички грехове гордостта и самодоволството са най-безнадеждните и nelечими грехове.”** Проблемът е, че когато съм добър, т.е. когато си мисля, че съм добър – аз не изпитвам нужда от Христос.

Различните представи за ГРЕХА водят до различни пътища за спасението

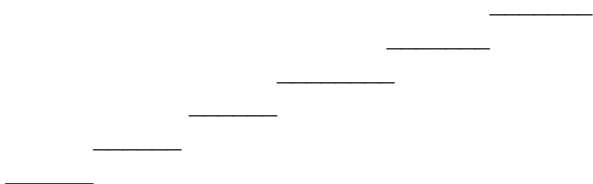
Онова, което искам да изтъкна и онова, което се стремя да покажа, че е във фундамента на тази книга е, че неправилното учение за ГРЕХА задължително води до неправилно учение за спасението. Това е едно от най-важните неща, които трябва да се разберат за християнския живот. Не е случайно, че теологичната война, която се води сред Адвентистите е за учението за ГРЕХА. Много хора може би не могат съзнателно да възприемат този факт, но учението за греха се намира в основата на борбата за начина, по който са спасявани хората. Ако искаме да разберем как се спасяват хората, ние трябва да разберем от какво са спасявани. Началната точка за обсъждането на спасението е разбирането на природата на ГРЕХА, защото силата на лекарството трябва да съответства на силата на болестта. Решението трябва да е съизмеримо с проблема.

Адвентистите от Седмия ден се намират в особено опасно положение в тази област, защото ние обръкваме поведението и етиката с религията. Още по-лошото е, че сме изцяло объркани от разликата между характера на Христос и житейските ни проблеми.

На този етап моята основна цел е да обясня, че *различните представи за ГРЕХА водят до коренно различни пътища за спасението*. Ако на ГРЕХА се гледа като на серия от действия, водещи към упадък, така както е показано в следната илюстрация,

тогава на спасението или на превръщането ни в праведни хора трябва да се гледа като на серия от действия или поведения, които са насочени нагоре:

Според тази схема, когато всички действия на човека са в хармония с волята на Бога и когато всички лични грехове на човека са победени, този човек е съвършен и готов за отиване при Бога.

Може би това описание е красиво, но то не съответства на описанието, направено от Христос и Павел в Новия Завет. Противно на тях, фарисеите са изфабрикували тази представа в Новия Завет. Основният фокус на Новия Завет е нивото на ГРЕХА, а не нивото на греховете. Като последица от това, **в Новия Завет се говори за превръщането на човека в християнин като за разпъване на кръст и за повторно раждане, за**

получаването на ново сърце и на нов разум и за цялостна промяна. Превръщането на човека в християнин не е програма, чиято цел е добавянето на едно достойнство към друго. **Точно обратното, превръщането в християнин е свързано с пълна трансформация** (Рим. 12:2).

Да бъдем спасени, това означава да приемем както смъртта на Христос като наш заместващ представител, така и да трансформиране сърцата си (което означава да преместим фокуса на нашата любов от собственото си его обратно към Бога и към другите хора). **Подобно раждане отново предполага – не, то изисква – промяна на фундамента за всичко, което правим или мислим.** Новият Завет ни преподава за трансформиращата представа за спасението, а не за придобиването на още едно достойнство. Поради това, когато човек приеме Исус, когато приеме ПРАВЕДНОСТТА, когато приеме смъртта и възкресението на Христос и върне обратно Бога в центъра на сърцето си, резултатът ще бъде праведен живот и праведни действия. Такива действия произтичат по естествен път от новата връзка на човека с Исус. Поради което:

ПРАВЕДНОСТТА и праведни действия

Хората не могат да имат Исус в сърцата си и не могат да живеят нов и променен живот, **без да демонстрират праведен живот.** Спасението е нещо цялостно. Да бъдем спасени, това означава да изберем да поставим Бога и Неговата воля обратно в центъра на нашия живот. Това означава да се откажем от гордото си непокорство, даже да престанем да се гордеем с добротата си.

Ще кажете ли “Да” или “Не” на Бога?

Привършвайки тази глава, бих искал да кажа, че има САМО два начина, чрез които хората могат да се отнасят към Бога. Ние можем да кажем “Да” на Бога и на Неговата воля или можем да кажем “Не” на Бога и на волята Му. Трети път няма. Или казваме “Да” на Бога, или Му казваме “Не.” Когато кажем “Да,” това означава да имаме отношения на ВЯРА с Бога. Когато кажем “Не” на Бога, тогава имаме отношение на ГРЯХ с Него. По единия или по другия начин, всички ние сме свързани с Бога. Няма възможност за неутрална позиция. Няма възможност да се избегне заемането на конкретна позиция. Ние или казваме “Да,” или казваме “Не” на Създателя на вселената. Нито едно морално създание не може да пренебрегне Бога. **Поради самото естество на нещата, ние сме принудени да отговорим на Бога или с “Да,” или с “Не.”** Едно от най-забележителните неща във вселената е, че Бог ни дава властта да избираме, докато Светия Дух работи върху волята ни. Ако бях на мястото на Бога, аз щях да спестя голяма част от тези проблеми, като никога не бих дал такава власт както на Луцифер, така и на хората. **Една от най-великите сили във вселената е силата на човешката воля да каже “Да” или “Не” на Бога.**

Намирайки се под въздействието на Светия Дух, волята на човека определя какво ще бъде отношението му с Бога. Има само два начина на свързване с Бога – чрез ВЯРА или чрез ГРЯХ. В резултат от това, аз или съм спасен в Исус, или съм въвн от Него и съм изгубен. Няма други възможности. Хората, които избират да бъдат в Христос са позволили на Бога да преобърне последиците от грехопадението в живота им. Те са преместили фокуса на любовта си към Бога и към Неговата воля.

Трябва да се отбележи, че така, както ГРЕХЪТ е любов, по същия начин и спасението е любов. Спасението е Божията любов не само защото Христос е умрял заради нас на кръста, но това е любов към Него и към другите хора – любов, която е била трансформирана и заредена с енергия чрез силата на Светия Дух.

Въпроси за размисъл

1. Вие сте помолен да направите 20 минутно представяне на ГРЕХА пред вашата група. Кои 6 основни точки ще оформят изложението ви.
2. Защо ГРЕХЪТ е по-важен от греховете? Каква е разликата между тях?
3. Защо хората, които са в хармония с Бога, са и в хармония помежду си.
4. Кое превръща грехът на добротата в най-сериозния от всички грехове?
5. По каква причина разбирането за ГРЕХА е фундаментален за разбирането на спасението?

Глава втора

Адвентистите пренебрегват ЗАКОНА

Адвентистите пренебрегват ЗАКОНА. Колкото и странно да изглежда това - като се има предвид репутацията ни на хора, които спазват закона – по време на 40-годишният ми опит на адвентист аз установих, че един от най-големите ни пропуски, е пренебрегването на ЗАКОНА на Бога. **Още по-изумителен е факта, че ЗАКОНЪТ е особено пренебрегван от онези хора, които имат склонността да подчертават законите на Бога.** Аз установих, че онези, които имат най-много какво да ни кажат за законите на Бога, твърде често са същите хора, които проявяват склонност да пренебрегват ЗАКОНЪТ на Бога.

Като Адвентисти от седмия ден, ние обичаме законите на Бога и мнозина от нас доста се вълнуват за такива неща, като заповедите, правилата и наредбите. Нещо повече, ние сме оправдано многословни, когато поглеждаме на себе си в пророчеството за края на времето във връзка със заповедите на Бога. В Откр. 12:17 се казва: *“Товага змеят се разяри против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди ...”* Това е изумителен откъс, особено когато се разглежда от гледна точка на пророческата история за края на периода от 1260 дни, за който се говори в ст. 14.

На друго място четем: *“Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус”* (Откр. 14:12). В този откъс е в хармония с пророческата история. Ние четем за първия ангел, за втория ангел, за третия ангел, а след това настъпва момента на великата жтва в края на съществуването на земята. Адвентистите намират истинско успокоение, когато гледат на себе си като на хора, които спазват заповедите на Бога в края на времето.

ЗАКОН срещу закони

Да, адвентистите обичат заповедите на Бога и Неговите правила, закони и наредби, но твърде често ние пренебрегваме Неговия ЗАКОН както в риториката, така и в действията си. Същото се е случило по време на Генералната Конференция в Минеаполис през 1888, когато хората станали груби един към друг, в старанието си да защитават законите на Бога. Елен Уайт била дълбоко засегната от този подход. Тя казала на делегатите, че ако това, което са демонстрирали в споровете е резултат от тяхната теология, то тя би желала да избяга възможно най-далеч от подобно поведение.

Твърде често ние, адвентистите от седмия ден, пренебрегваме ЗАКОНЪТ на Бога. Точно така, както най-много се интересуваме от подробното описание на греховете и на праведността, по същия начин ние се стараем подробно да разглеждаме законите, **а не основният ЗАКОН на Бога**. Може би част от нашия проблем е, че като Адвентистите от седмия ден ние сме объркани по отношение на природата на ЗАКОНА на Бога.

Никога няма да забравя шокът, който изживях, когато открих, че Десетте Заповеди не са истинският ЗАКОН. На практика, в контекста на историята на вселената във вечността, Десетте Заповеди могат да се считат за последното усъвършенстване. Не е нужно човек да мисли твърде дълго или твърде задълбочено, за да дойде до заключението, че разгледан от гледна точка на галактическите мащаби, законът, изразен в Десетте Заповеди не е нито вечен, нито е универсален. Например, да вземем четвъртата заповед. В нея ясно се казва, че Съботата е дадена като напомняне за създаването на нашата планета Земя. Даже цикълът от 7 дни, всеки с продължителност от по 24 часа насочва към създаването на нашата планета и на нашата Слънчева система, така както е формулирано в закона за Съботата, който се намира в Десетокнижието. Обаче законът за Съботата от Десетокнижието представлява един универсален и вечен принцип, който го подкрепя. Същият анализ би могъл да се направи и за някои от другите конкретни заповеди от Изх. 20.

Ние установяваме, че Елен Уайт е в хармония с позицията, която защитавам аз. Тя е написала: **“Законът на Бога е съществувал още преди човекът да е бил създаден.** Ангелите са били ръководени чрез този закон. **Сатаната се е провалил, защото е нарушил принципите на Божието управление ...** След грехът и падението на Адам, нищо не е било отнето от закона на Бога. Принципите на които се основават Десетте Заповеди са съществували преди Грехопадението и характерът на тези принципи са съответствали на състоянието на божествения порядък на създанията.”

Нека да се върнем обратно при този цитат, защото ще трябва да го разберем, за да можем да стигнем до по-ясно разбиране за съвършенството на характера. (Моля да разберете, че аз използвам строителни блокове. Глава 1 беше посветена на ГРЕХА. Настоящата глава е посветена на ЗАКОНА. Тези две неща са свързани, подобно на “ези” и “тура” на монетата. Ние все още се нуждаем от спасение, но този въпрос ще разгледаме в гл.3. Ние все още трябва да отидем до кръста – това ще разгледаме в гл.4. И всички ние трябва да станем безгрешни и свършени – това ще бъде темата на двете последни глави.) В основата на всяка теология за спасението, за кръста и за съвършенството, се намират основните представи. Две от тези основни представи са представите за ГРЕХА и за ЗАКОНА. Те се намират в основата на правилното разбиране на всичко, с което се занимава тази велика полемика.

Отново ще повтора цитатът от Елен Уайт: “Принципите на които се основават Десетте Заповеди са съществували преди Грехопадението и характерът на тези принципи са съответствали на състоянието на божествения порядък на създанията. След Грехопадението, тези принципите не са били променени, **но на хората са били дадени допълнителни заповеди, които да съответстват на пропадналото им състояние.**” Тя отново пише: “Законът на Бога е съществувал още преди човекът да е бил създаден. Ангелите са били ръководени чрез този закон. След Грехопадението, принципите на праведността останали непроменени.” Но в друга връзка г-жа Уайт пише, че след като грехът на Адам, **принципите на закона “били приспособени така, че да съответстват на греховното състояние на човека.”**

Въпреки, че новото приспособяване на ЗАКОНА след грехопадението несъмнено включва

церемониални аспекти, в него освен това са включени забраните на ЗАКОНА. След всичко това, вие можете да си представите как Бог отива при небесните ангели и им казва: “А сега внимавайте да не извършите някакво прелюбодеяние с някои от вашите съседи.” **Аз даже не съм сигурен, дали ангелите физически са в състояние да извършат прелюбодеяние.** А считате ли, че е трябвало Бог да отива при тях и да им казва: “А сега внимавайте да не поглеждате похотливо жената на съседа си, пазете се да не крадете от имота на съседа си и не забравяйте да уважавате баща си и майка си?” **Кажете ми, дали ангелите имат бащи и майки?**

Ангелите се подчиняват на ЗАКОНА, без въобще да го познават, защото той е написан в самата тъкан на сърцата им (виж Евр. 8:10; 2Кор. 3:3). Ние четем: “Любовта е великият принцип, който движи безгрешните същества.” На ангелите не е нужно да се казва: “Не убивай” или “Не кради,” защото те са били позитивно мотивирани от сърцата си да се грижат един за друг. Чак след появата на греха, който предизвикал **преместване на фокуса на любовта от Бога и другите хора към егото на човека**, се наложило ЗАКОНЪТ да бъде преформулиран с негативни забрани за съществата, които са били ръководени от егоизма и от отрицателните мотиви.

От решаващо значение е да се разбира ЗАКОНЪТ, който се намира зад законите, тъй като всяко точно обсъждане на праведността и съвършенството зависи от правилното разбиране на Божия ЗАКОН.

В Старият Завет има поне три закона – морален, граждански и церемониален. Зад тях се намира нещо, което в книгите на Моисей и в целия Стар Завет е наричано “законът.” Поради това, думата “законът” в Библията има много значения.

Обаче в Новия Завет Исус показва кристално ясно каква е природата на ЗАКОНА. Когато бил попитан кои са най-важните заповеди, Исус отговорил: *“Да възлюбиш Господа, твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум. Това е най-голямата и първа заповед. А втората, подобна на нея, е тази: Да възлюбиш ближния си като себе си. На тези две заповеди се крепят целия закон и пророците”* (Мат. 22:37-40).

Павел и Яков са в съгласие с Исус, но посочват, че в бъдеще ЗАКОНЪТ ще бъде съкратен до едно основно изискване. В Рим.13:10 Павел казва, че *“любовта изпълнява закона,”* а в Гал. 5:14 казва: *“Целият закон се изпълнява в една дума, именно тази: Да обичаш ближния си, като себе си.”* Яков не само е в пълна хармония с Павел, но подчертана общото единство на ЗАКОНА. Той пише, че *“който опази целия закон, а съгрешил само в едно нещо, бива виновен във всичко”* (Як. 2:8,10).

Характерни черти на ЗАКОНА

Учението, което подчертана тези Новозаветни обсъждания на ЗАКОНА има няколко характерни черти. Първо, ЗАКОНЪТ е всеобщ. **Няма много принципи, а само един принцип, който стои в основата на ЗАКОНА.** В самата си основа, ЗАКОНЪТ може да бъде обобщен само с една дума – **“любов.”** Моля забележете, че за “любовта” е използвана същата дума, която е използвана от Йоан, за да обобщи характера на Бога. В 1Йоан 4:8 ние четем: *“Бог е любов.”* Това ни дава основание да предположим, че ЗАКОНЪТ е отражение на Божият характер. Помнете, че демонстрирането на Божият характер е важна тема в християнството и със сигурност е от съществено значение за адвентистите. Тези представи ще ни помогнат да изучим съвършенството на характера в гл.6. Помнете, че ЗАКОНЪТ е отражение на Божият характер, а Божият характер се фокусира върху грижата и обичта към другите хора, **даже когато те не заслужават това.**

Библията не се задоволява само да каже, че ЗАКОНА, любовта и Божият характер са едно и също нещо. Тя продължава и обяснява значението на любовта, за да могат хората да започнат да разбират нейното значение в конкретните ситуации. Можем да считаме, че за безгрешните същества законът се е състоял от две части – любов към Бога и любов помежду им. След Грехопадението, обаче, поради деградирането на човешката раса, законът се нуждаел от допълнително разяснение. Въпреки че в Битие и в началото на Изход има доказателства за наличието на законите, съдържащи се в Десетте Заповеди преди Синай, когато поставил основите на народа на Израел като Негови специални хора на Завета, Бог решил официално да оформи тези два велики принципи на закона като десет заповеди.

Първите четири заповеди разясняват характерни черти от принципа да обичаме Бога, а останалите шест заповеди конкретизират специфични начини, чрез които човек трябва да обича другите хора. Следователно, разширяването на единствения ЗАКОН и превръщането му в два закона, а след това в десет закона може да бъде илюстрирано по следния начин:

ЗАКОН и закони

Бог има един основен ЗАКОН. От принципа на този ЗАКОН произлизат закони. Това е много тясно свързано с казаното в миналата глава относно начина, по който ГРЕХЪТ води до грехове: **ГРЯХ и грехове** и ПРАВЕДНОСТТА води до праведни действия.

ПРАВЕДНОСТ и праведни действия

Това, което трябва да запомним е, че реалната сцена на действието във великото противопоставяне не

е на нивото на греховете, на законите или на праведните действия. Обратното, действието при великото противопоставяне е на нивото на ГРЕХА, ЗАКОНА и ПРАВЕДНОСТТА. Действието във великото противопоставяне е насочено **към ГРЕХА като погрешно насочена любов, към ЗАКОНА като велик принцип от Божия характер и ПРАВЕДНОСТТА като живот, живян в Христос в хармония с великия принцип от Божието царство**. Греховете, законите и праведните действия са важни, но само ако произлизат от ГРЕХЪТ, ЗАКОНЪТ и ПРАВЕДНОСТТА.

В продължение на тези разсъждения е интересно да се отбележи, че първите три думи в “Патриарси и Пророци” и последните три думи във “Великата Полемика,” между които се намират повече от 3000 страници, са един и същи. Забелязали ли сте това до сега? Когато писах книгата си “Моята борба с Бога,” в която се фокусирах върху кръста, аз разбрах за пръв път този факт. Елен Уайт започва и завършва серията от книги от “Конфликтът на вековете” с думите “Бог е любов.” Това е централната тема на великото противопоставяне. Това е характерната черта, която трябва да бъде демонстрирана във вселената. Това е сърцевината на Божия характер. Това е сърцевината на всеки праведен характер.

Един от основните проблеми на фарисейството от Новия Завет е бил раздробяването на ГРЕХА и превръщането му в серии от действия. Раздробяването на ГРЕХА е пряко свързано с раздробяването на ЗАКОНА и на ПРАВЕДНОСТТА. Въпреки, че християните трябва да разбират природата на греховете, на законите и на праведните действия, те в същото време са длъжни да разбират природата на ГРЕХА, на ЗАКОНА и на ПРАВЕДНОСТТА, ако искат да достигнат до библейското разбиране на спасението и на съвършенството. *Тъй като фарисеите от миналото не са разбирали ГРЕХА и ЗАКОНА, те не са можели да разбират правилно ПРАВЕДНОСТТА. Целият Нов Завет се противопоставя на това погрешно разбиране.*

Освен че е всеобщ, втората характерна черта на библейския закон е, че е позитивен, а не негативен. Исус ясно показва, че негативната (забраняващата) религия не е достатъчна, когато в Мат. 12 разказал притчата за човека, който привел живота си в порядък, но не успял да го изпълни с животворно и преливащо от него християнство. Исус казва, че окончателното състояние на този човек е било по-лошо отколкото в началото (ст. 43-48). Уилям Баркли пише: “**Религия, която се състои от забрани от рода “не трябва да правиш ...” е обречена на провал.**”

Важността на позитивната природа на библейския закон е видна и в начина, по който Исус е постъпил с богатия младеж, който отишъл при Него и му казал: “Учителю, какво добро да направя, за да имам вечен живот?” Исус се срещнал с него на “неговото поле” като му казал: “Не прави това и онова.” Младият човек отговорил: “Аха, аз вече спрях да върша тези неща. Какво още искаш да направя? Исус му казал: “Ако наистина искаш сериозно да се заемеш с това, ако наистина искаш да бъдеш съвършен, защо не отидеш и да продадеш имота си, а получените пари да раздадеш на другите хора?” Младежът не е очаквал такъв отговор. Той харесвал “ограниченото царство” на праведността, в което хората преставали да вършат някои неща. Той се изплашил, **когато Исус му посочил безкрайното царство на праведността, където няма ограничения и край на истинската грижа за другите хора.**

Исус посочил отвъд негативните десет забрани към позитивния закон на любовта. Разбира се, това е било повече от онова, на което младежът е бил готов да се посвети. Той се е чувствал относително удобно в забраняващия закон. **Той бил добър в отказа си да върши това и онова, но не е бил готов за неограничения простор на Божия ЗАКОН, които достига до всяка област в живота му** (виж Мат. 19:16-22).

Лично аз се чувствам много неудобно в цялата тази представа да бъда такъв вид християнин, какъвто е описан от Исус. Аз съм фарисей по природа. Аз съм много щастлив с негативните (забранителните) подходи на закона, **защото искам да знам до къде се простира границата. Аз се чувствам по-удобно, когато мога да видя обхвата на задълженията си.** Това ме отвежда до урока на Петър в Мат. 18.

Петър искал да разбере, колко пъти трябва да прощава на съседа си. Петър не бил глупак. Той е знаел как са отговаряли равините на този въпрос. Те прочитали откъс от Амос и стигали до заключението, че Бог прощава на грешния човек до три пъти, а на четвъртия път го наказва. Според логиката на равините, човек не може да бъде по-милостив от Бога. Поради това стигали до заключението, че три пъти е границата до която човек трябва да прощава.

Петър разбирал, че Исус не е минималист. Поради това той се усъмнил в определената от равините граница да прощава до три пъти, поради това я удвоил и прибавил още един път за всеки случай и по този начин стигнал до заключението, че ако прости седем пъти, това ще е доста голяма милост. И ако се замислите, това наистина е голяма брой прошки. Ако аз се блъсна седем пъти в колата ви през следващите седем дни, докато паркирам на паркинга пред църквата, вие ще си помислите, че единият път е допустим, но останалите шест пъти са твърде много. **Но Христос изкарал червата на бедния Петър.** Той казал: “**Петре, Петре, не 7, а 490 пъти.**” Опитайте се някога да направите това. Докато стигнете до 490, вие вече няма да имате кола. Освен това ще сте се объркали сметката колко пъти сте простили (виж Мат. 18:21-22).

Всъщност, **Петър не питал** “колко силно да обичам ближния си?”, а “**Кога мога да престана да**

обичам ближния си?” Това е много човешки въпрос. Аз го харесвам. Кога мога да престана да обичам ближния си? Ето в това състояние се намираме ние като естествени хора. **Кога ще мога да се пенсионирам от всички тези любезности и да започна да раздавам на хората това, което заслужават?** (Коментар: Както казал един човек: „Най-обичам да мразя“ Д.Пр.) Аз не харесвам милостта. Милостта означава да се дава на хората онова, което те не заслужават. Не ми се иска да навлизам в тази тема, но аз наистина не харесвам да раздавам милост на другите хора.

Христос се връща с един въпрос за това, кога Петър може да престане да обича ближния си. Неговият отговор е ужасната история за двамата длъжници. Единият от тях дължи 100 пеняза, а другият дължи 10.000 таланта. Стоте пеняза се равняват на сто еднодневни надници. Това е голям дълг, но не е невъзможно да бъде изплатен. За разлика от него, дългът от 10.000 таланта е абсолютно невъзможно да бъде върнат. За да спечели тези пари, човек трябва да работи 160.000 години без нито един почивен ден. Въпреки това, поради милостта си, царят опростил този огромен дълг. Но опростеният човек отказал да предаде опрощението към своя близен, който му дължал 100 пеняза. Вследствие на това, царят отменил опрощението си. **Основната поука от тази история е, че грешните хора, на които е бил опростен огромен и невъзможен за изплащане дълг, са длъжни да предават Божията милост на своите близни, така както Бог е бил милостив към тях самите.** По този начин Петър научил, че никога няма да има такова време, когато би могъл да престане да обича ближния си или да престане да раздава Божията милост (Мат. 18:23-35). Плодотворният факт е, че християнската любов е безгранична.

Подобно на Петър, ние се чувстваме много по-удобно с отрицателния (забраняващ) подход на закона. Ние искаме да знаем кога сме изпълнили своята “квота” от доброта, **за да можем спокойно да се отпуснем и да се върнем към нормалното си състояние.** Забраната ограничава обсега на праведността и превръща човечността в управляема и достижима. По този начин законниците от всякакъв вид биват принуждавани да се фокусират върху “Ти не трябва” и върху “малките грехове.” Постоянната любов към всичките му врагове е цел, която човек не може да постигне.

Законниците обичат да говорят за отрицателни и краткотрайни поведения. Това ми напомня за една жена, с която веднъж се срещнал Брюс Джонсън (бившият президент на Северно тихоокеанската съюзна конференция). Те обсъждали грехът на Давид, когато жената казала: “Вярно е, че някои хора имат този проблем. Моят проблем е яденето на ядки в периода между закуската, обяда и вечерята.” Според тази жена, тя почти била стигнала до съвършенството. За нещастие този отрицателен подход към закона не може да достигне идеала на Новия Завет.

Има един вид праведност, който се концентрира върху все по-малки и по-незначителни действия и прояви. Подходът на Новия Завет е точно обратен. Християнският начин е безкрайна праведност, демонстрирана в грижа за Бога и за хората, които човек може да намери обобщени в двете най-важни заповеди. Това е същият идеал, който прогонил от Христос разочарованият богат младеж (с неговия все по-дребнав манталитет).

Ние предпочитаме да дефинираме греха като някакво забранено действие, защото всеки човек може да победи някой свой навик, ако положи достатъчно усилия. От друга страна, за мен е невъзможно да обичам всичките си близни през цялото време. Аз мога да победя увлечението си към яденето на сирене и на фъстъчено масло или на ядки между закуската, обяда и вечерята, **но имам нужда от Божията милост, за да мога да обичам постоянно всичките хора, особено когато под мой близен Исус разбира враговете ми. За това е нужна огромна милост.**

Поради това ние искаме да научим какви са границите на любовта и на християнската любов, за да разберем кога ще стигнем до там. Извратеността на човека обича чисто забранителния подход към закона, **защото така се ограничава обсега на праведността.** По този начин праведността става достижима от хората. Странното е, че много хора считат, че подчертаването на важността на двете най-важни заповеди представлява разводняване на изискванията към ежедневния живот на християнина. Христос многократно е демонстрирал, че е вярно точно обратното. В “Подбрани послания” се казва, че чрез тези две заповеди “стават разбираеми дължината, ширината, дълбочината и височината на закона на Бога.”

В Проповедта на планината Исус разяснил принципите на закона и започнал да демонстрира тяхното много по-широко вътрешно значение. Г-жа Уайт отбелязва, че “принципите завинаги ще останат великия стандарт на праведността.” Забранителния подход към религията произлиза от забранителния подход към закона. Светът е бил свидетел на твърде много отрицателна религия. Веднъж един млад пастор ми каза, **че за много хора “основното качество на християнина е способността му да казва “не прави ...”** За нещастие тази карикатура е твърде вярна за много хора, които имат нуждата да възприемат един по-висок стандарт. За мен е относително по-лесно да избягвам кражбата, убийството или прелюбодейството, в сравнение с непрекъснатото предизвикателство да се грижа за всички хора като за себе си.

Негативните предписания на Десетте Заповеди със сигурност ме информират за характерните черти

на Божията любов и на моя ближен; но важното е, че те са върхът на самия ЗАКОН. Човекът никога няма да бъде спасен или да стане съвършен, ако не работи в събота или не краде. **Всъщност, никой няма да бъде спасен заради делата си.** Християнството е позитивна (предлагаща даром), а негативна (забраняваща) религия.

Независимо дали харесваме това или не (а фарисеите от миналото със сигурност не са го харесвали), Исус е поставил на по-високо място стандарта на праведността и той е станал недостижим за “нормалните” хора. А болшинството от законниците са нормални хора. На практика, точно тяхното подчертаване на човешките достижения е доказателство за тяхната нормалност. Те просто са изместили гордостта си от човешките постижения в светската област към човешките постижения в духовните неща.

ЗАКОНЪТ в ежедневиия живот

Вие може би си казвате: “Добре, ти спечели своята точка с твърдението си, че ЗАКОНЪТ е позитивен и всеобщ. Това което каза е добро и полезно, но какво значение има то за моя живот?”

Добре, защото си мислех, че няма да ме попитате. Радвам се, че ме попитахте, **защото практическото приложение на любовта се намира в самият център на християнския живот.**

Начинът, по който отделните християни се отнасят към закона е не само важен, но е и сложен. В 1 Тим.1:8 Павел казва, че: **“законът е добър, ако го употребява някой законно.”** По този начин той казва, че законът съвсем не е добър, ако бъде употребяван неправилно. **Искам да ви кажа, че една от най-големите опасности пред християнина е погрешната употреба на Божия закон.** Разбира се, аз се надявам, че всички знаем, че човек не може да влезе в спасяваща връзка с Бога, ако спазва закона. Ние знаем, че предназначението на Божия закон е да изкара наяве нашия грях (голотата ни) и по тази начин да ни мотивира да отидем при Христос, за да получим прошка и защита. Нещо повече, ние сме наясно за факта, че законът ни предоставя както стандарт за ежедневен живот, така и стандарта, според който Бог ще ни съди. **Но ние често пъти не успяваме да разберем, че можем да бъдем доста старателни при спазване на законите на Бога, но в същото време да се проваляме напълно при спазване на ЗАКОНА на Бога.**

Нека да илюстрирам това, което искам да ви кажа, като ви задам един въпрос. Кога се радват Адвентистите от седмия ден? При залеза на слънце в петък или при залеза на слънцето в събота? Мога да задавам този въпрос на адвентистите навсякъде по света и винаги получавам един и същ отговор – един вид любезно подсмиване. Те разбират за какво говоря. Твърде много от нас спазват Съботата, все едно че това е някакъв вид наказание заради това, че човек е адвентист, а не защото съботата е най-важният ден от седмицата. Ние спазваме правилния ден, **но твърде често изгубваме принципа на закона на любовта и връзката си с Бога на любовта, което придава смисъл на съботата.** Така Съботата се превръща в ежеседмично бреме, **вместо да бъде ежеседмична наслада.**

Мисля си, че през 1890 год. А.Т. Джонс е бил прав, когато е казал, че по отношение на начина, по който се отнасят към денят на богослужението има три вида християни. Има хора, които спазват Неделята, други, които спазват Съботата и трети, които спазват Sabbath. Важно е да се прави разлика между хората от втория и третия вид. В края на краищата, те спазват правилния ден. Но за да спазва Sabbath, **човек трябва да е изпълнен със Светия Дух.** **Само когато се намираме в любовни отношения с Бога на вселената, ние наистина откриваме истинския смисъл на Sabbath.** Правилно е да се спазва Съботата, но единствено спазването на Sabbath е духовно.

За да обясня тезата си по друг начин, аз бих казал, че когато ЗАКОНЪТ на Бога е в сърцата ни, тогава е естествено и нормално да спазваме много Божии закони. **Но обратното не е вярно.** Човек може да спазва много закони на Бога, но въпреки това да не спазва ЗАКОНЪТ на Бога. Следователно, погледнато отвън, човек може да се подчинява на Бога, **но да няма Божията любов в сърцето си.** Или казано по друг начин, човек може да спазва правилния ден, но в същото време да е безчестен като дявола.

Трудностите, свързани с външно подчинение, когато са придружени от липса на християнство в сърцето – това е една от многото духовни опасности, на които можем да бъдем изложени. В края на краищата, хората, които са измамани на този етап, могат да се чувстват доста духовно задоволени от себе си, защото правят онова, което е правилно. **Подобно на старият брат в притчата за блудния син, те може никога “да не дойдат на себе си” и да осъзнаят, какво е истинското им положение.**

Това е бил проблемът на фарисеите от миналото. Никога не забравяйте, че те искрено са спазвали законите, но са нарушавали ЗАКОНА и са разпънали Исус на кръста. По традиция сред хората, които се фокусират върху спазването на законите, а не на ЗАКОНА, съществува един дух на безчестие. Това безчестие е специално насочено към хората, които не са съгласни теологично с тях и може би не са толкова старателни като тях при спазването на определени закони, правила или наредби. Този дух на безчестие и на духовна посредственост не е нов. Още Исус се е сблъсквал с него. Елен Уайт го нарича: “духът на фарисейството” и “духът на Минеаполис.”

Бог ни умолява да подредим правилно приоритетите си. Той иска да спазваме Неговия ЗАКОН, за да

сме в състояние наистина да спазваме Неговите закони. Правилният приоритет е абсолютно задължителен и съдбоносно важен. Правилният порядък ни държи далеч от законническия подход към спасението чрез спазването на каноните, който придава на Бога образа на фарисея от първия век. Важното е да помним, че ако сме в безопасност в Исус, Той ще живее живота Си в нас. Това не само означава, че фокусът на любовта ни ще бъде преместен от собственото ни его към Бога и другите хора, но в същото време изворите на Божията любов ще подсилват всяко наше действие. *“Защото ето завета, която ще склуча с Израеливия дом: След онези дни, казва Господ, ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдате Мой народ”* (Евр. 8:10).

Християнството не е просто някакво подобряване на стария ни живот. **То представлява пълна промяна в начините на мислене, на действие и на живот на човека.** Не само християнинът е в Христос, но и Христос е в християнина чрез размекващата сила на Светия Дух. Ние можем да познаем, че сме в безопасност в Христос, когато Неговият ПРИНЦИП на любовта се превърне в ръководно правило в живота ни. Един от любимите ми откъси от Библията е Йоан 13:35:

Исус казва: “По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако спазвате Съботата.”

“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако давате десятък в църквата.”

“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако спазвате правилната диета.”

Веднъж проповядвах върху този текст (**използвайки направените в него промени, за да илюстрирам онова, което искам да кажа**) и един новопокръстен адвентист дойде при мен и каза: “В моята Библия този стих от Йоан 13 е написан по друг начин. От къде намерихте този текст?” Този човек харесваше оригиналния текст, който доказва вярата на адвентистите. Поради приповдигнатото си настроение, той беше пропуснал да забележи подчертаното наблягане, с което прочетох оригиналния текст: *“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.”* Истинското изпитание на християнството ми е начинът, по който се отнасям към ближния си. Адвентистите твърде дълго са прилагали към Десетте Заповеди написаното в Йоан 14:15: *“Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди.”* Прочетете Йоан 13, 14 и 15 и вижте какъв е техният контекст. В тях Исус многократно казва: “Заповядвам ви да се обичате един друг.”

Единствено от спазването на този принцип произтича и правилното спазване на законите на Бога.

Понеже обичам ближния си, аз няма да крада от него.

Понеже обичам ближния си, аз няма да пожелавам колата, къщата, жената или съпруга на ближния си.

Понеже обичам ближния си, аз няма да го използвам като обект за сексуалните си удоволствия.

Понеже обичам ближния си, аз ще искам той или тя да изживее радостта да бъде в безопасност в Исус.

Понеже обичам ближния си, аз ще искам той или тя да сподели с мен насладата от Съботата.

Любовта към Бога и ближния е центъра на християнството. Тя отразява ЗАКОНА, който се намира в основата на законите. Както ще видим в останалата част от тази книга, любовта към ближния се намира в центъра на освещението и в подражаването на Христовия характер, оценяване и на Христовото съвършенство. Исус е казал: *“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.”*

Въпроси за размисъл

1. Миналата седмица вие говорихте пред вашата група за основните характеристики на ГРЕХА. Вие направихте това толкова добре, че бяхте поканени отново да направите подобно представяне на ЗАКОНА. Направете списък на 4-5 пълни изречения, с които да оформите основната линия на изказването си.

2. В гл.1 и 2 стигнахме до съгласие, че както ГРЕХЪТ, така и ЗАКОНЪТ са любов. Как е възможно и двете да бъдат любов? Ако и двете неща са любов, по какво се различават?

3. Правилно ли е да се каже, че Десетте Заповеди не са универсални или вечни? Какво казва Библията за подобно твърдение?

4. Какъв е главния проблем на негативната (забраняващата) религия. Каква е целта на закона? Какви са ограниченията на закона?

5. Обяснете как човека може да спазва закона на Бога и в същото време да е “безчестен като дявола?”

6. Защо християните трябва да спазват ЗАКОНА на Бога?

Глава трета

Оправдаването е работа за цял живот Освещаването е работа за един миг

Напълно съм наясно с факта, че това заглавие обръща с главата надолу обичайната представа за оправданието и освещаването. Но това не означава, че греша. Когато проповядвах на тази тема по време на

годишната среща на Генералната Конференция, някои от “братята” ме обвиниха, че не вярвам в заглавието на проповедта си. Но истината е, че аз вярвам, че казаното в това заглавие е вярно.

Тази глава ще изследва по-отблизо процеса на спасението и какво отражение дава той върху ежедневието ни живот. Какво всъщност се случва с нас в процеса на спасението? Какво означава човек да бъде оправдан и осветен? Какъв е смисъла на тези неща, когато казваме, че сме спасени?

Въпреки, че заглавието на тази глава звучи доста спокойно и скучно, тази тема е основното бойно поле в църковната история. Холандският калвинист Д. К. Берковер казва следното: “В това противопоставяне един обвинява друг за това, че позволява на оправдаването да бъде погълнато от освещаването, само за да има възможност да каже, че той, от друга ръка, чрез своето прекомерно концентриране върху оправданието, изблъсква настрана освещаването.” Битката в Христовата църква относно относителната важност на оправдаването и освещаването продължава вече 2000 години и съвсем не е затихнала. А адвентистите от седмия ден са сред най-енергичните участници в тази битка. Тази тема е част от фронтната линия на напрежението сред днешната Адвентистка църква на седмия ден. Разногласието по този въпрос води до разцепление на деноминацията и отделните части вървят в различни посоки.

По-късно ще имам възможност да кажа повече за връзката между оправданието и освещението, но на този етап ще ви дам кратка предварителна представа за моите заключения, като ви кажа, **че от гледна точка на Новия Завет и двете крайности** относно относителната важност на оправдаването и освещаването **са погрешни**. Основната характеристика в Новия Завет за спасения човек е много по-широка както от оправдаването, така и от освещаването. Разбира се, ако бях на мястото на дявола, аз щях да се наслаждавам, ако успея да вкарам християните в някаква голяма битка за относителната важност на оправданието и освещаването. В края на краищата, основната ми цел би била хората да не получат тези две неща.

Какво става, когато отидете при Исус?

Сега ще изследваме тези две категории. Какво имам предвид, когато казвам, че оправдаването е работа за цял живот? **Аз не искам да кажа, че първоначалното оправдаване не е незабавно**. Елен Уайт е била права, когато е казала, че оправдаването е моментална работа. **Оправдаването е Божията официална декларация, че онези, които са приели жертвата на Христос като техен заместник, повече не са под проклятието на нарушения закон. Оправдаването е юридическа декларация и се извършва само по милост**. Това означава, че 100% от оправдаването е незаслужено. Грешните хора – т.е. аз и вие – са бунтовници срещу Бога и според Рим.6:23 не заслужават нищо, освен вечна смърт. Новият Завет казва ясно, че грешните хора не могат да направят нищо, за да заслужат опрощението. **Нарушеният закон може само да осъжда. В самият закон не е предвидена никаква възможност за прощка. Но освен че осъжда грешните хора, законът им посочва решението. Той сочи към Исус Христос и Неговата кръв за опрощаване и очистване**.

Хората са изцяло оправдавани по милост, **която е определяна като незаслужен дар от Бога**. Поради това е невъзможно да се надцени важността на оправдаването. **Без него човек не е просто отчасти изгубен, а е изцяло загубен**. Според Павел, всеки човек има възможност да приеме Божията оправдаваща милост, когато пожелае да живее чрез вяра, която е един от даровете на Бога. В Еф. 2 Павел обобщава този процес по един прекрасен начин: **“Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали някой”** (Еф. 2:8-9). Прочутият евангелизатор от 19 век Д.Л. Мууди веднъж казал: “Ако нито един човек не отива на небето заради делата си, ние никога няма да чуем края на тази история.” Поради природата на ГРЕХА и милостта, нито един от спасените хора някога ще има основание да се хвали.

Вярата представлява грабване и здраво стискане на милостта и на незаслужената Божия прощка в Христос. **Вярата е здраво стискане на онова, което не заслужаваме. Резултатът е моментален**. Ние повече не сме под осъждане, а сме записани като праведни в небесните книги. Но – и това е основното ми основание да казвам, че оправдаването е работа за цял живот – моментното или първоначалното оправдаване не е всичко. Първоначалното оправдаване е нужно и важно, но проблемът е, че християните продължават да вършат грехове. Поради това те имат нужда от постоянно оправдаване.

Ханс Ла Рондел правилно отбелязва, че ние имаме нужда от **“ежедневно оправдаване** чрез вяра в Христос, защото съзнателно или несъзнателно грешим.” Ежедневното оправдаване е здраво привързано към служението на Христос в наша полза в небесното светилище. В Евреи пише: **“Затова и може съвършено да спасява тези, които идват при Бога чрез Него, понеже винаги живее, за да ходатайства за тях”** (Евр. 7:25). В Римляни се казва, че Христос **“е от дясната страна на Бога и ... ходатайства за нас”** (Рим. 8:34). А Йоан пише: **“ако някой съгреши, имаме ходатай при Отца – Исус Христос Праведният”** (1Йоан 2:1).

Някои изследователи предпочитат да разглеждат постоянния процес на оправдаване като “непрестанно оправдаване,” понеже твърдят, че позицията им пред Бога е била коригирана по време на обръщането им към Бога и на първоначалното им оправдаване. Но накратко казано, разликата е преди

всичко семантична. Ден след ден Христос продължава да се застъпва за Своите земни братя и сестри и да ги обявява за праведни пред небесният съд на милостта.

Това ни отвежда до становището, че освещаването е моментна работа. С цел да разберем освещаването като моментна работа, ние трябва да погледнем какво става, когато човекът първоначално бъде оправдан. Какво става с вас, когато отидете при Исус?

Библията свързва няколко събития с първоначалното оправдаване. Едното от тях е саморазпъването на кръст или смъртта на старият начин на живот. Разпъването на кръста е брутален термин, който означава смъртта на егоистично фокусирания начин на живот, при който човек обича себе си и ГРЕХЪТ се намира в центъра на живота му. Исус казал на учениците Си: *“Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме последва. Защото който иска да спаси живота си, ще го погуби; а който погуби живота си заради Мен, ще го намери”* (Мат. 16:24-25).

Кръстът е инструмент на смъртта. Той не е като нещо или като някой човек, с който трябва да се примиряваме и да търпим, като например невярна жена или досаден съпруг. **Кръстът е инструмент за убиване. Дитрих Бонхофер е обяснил това по прекрасен начин, когато казал, че “когато Христос кани някой човек, той му заповядва да дойде и да умре.”** Разпъването на кръст **на егото** се осъществява, когато отидем с вяра при Бога и когато го помолим да ни прости и да ни оправдае по милост и когато отново поставим Бога в центъра на живота си, където до тогава се е намирало егото ни. Разпъването на кръста представлява смърт на егоцентричния живот. Това е смърт на живота за самите себе си. Тази смърт става в нас, когато предадем живота си на Бога. Христос е създал предпоставките за нашето разпъване на кръста.

Но в момента на разпъването на егото на кръста, Библията ни казва, че в нас се свършва нещо друго. Оправданите християни биват обновени, раждат се отгоре, възкръсват за нов начин на мислене и за нов живот, който се основава на Божия ЗАКОН. Сега те обичат това, което по-рано са мразели и обратно, сега мразят онова, което по-рано са обичали. В Новия Завет християните са описани като нови същества и като нови създания (2Кор. 5:17). Те живеят нов живот. Павел описва този процес като *“преобразяване на ума”* (Рим. 12:2). Думата, която използва за трансформация е свързана с думата “метаморфоза.” Ако сте запознат с биологията, вие знаете, че биолозите употребяват същата дума, за да опишат процеса, при който една грозна и приличаща на гол охлюв гъсеница се превръща в красива пеперуда. По този начин, благодарение на чудото на метаморфозата, създанието, което преди това е можело само да пълзи, вече започва да лети. Метаморфозата е промяна, която е толкова цялостна, всеобхватна и дълбока, че ако хората не познават по-добре преминалия през този процес човек, те биха си помислили, че това е друга личност.

Същото е валидно и за живота на християнина. Християнският живот се основава върху разпъването на кръст на фокусираният в себе си принцип на ГРЕХА и възкръсването на нов живот, който е фокусиран около насочения към другите ЗАКОН на любовта.

Третото събитие, което се случва по време на първоначалното оправдание е разкаянието. Разкаянието може да се разглежда като негативен и неприятен аспект, придружаващ отиването при Христос. Ако вярата се разглежда като обръщане към Христос, тогава разкаянието представлява обръщане на гръб на ГРЕХА. Когато хората се обърнат с вяра към Бога, те в същото време се разкайват или отказват от стария си егоцентричен начин на живот. Друга дума, използвана, за да се опише същия процес, е духовен прелом.

Четвъртото събитие, което се извършва едновременно с първоначалното оправдание, е осиновяването в Божието семейство. **От много време хората твърдят, че всеки човек е дете на Бога. Но според Библията това не е вярно.** Библията ни учи, че само онези, които влязат в заветна връзка с Бога са Негови деца. Ние ставаме деца, когато приемем Бащинството и Господството на Бога. Йоан пише: *“А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божи деца, т.е. на тези, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътско пожелание, нито от мъжко пожелание, но от Бога”* (Йоан 1:12-13). В момента, в който човек приеме Исус, той или тя биват осиновявани в заветното семейство. Тези нови християни биват примирявани не само с Бога, но и с Неговата воля и с Неговите пътища. Тъкмо в това осиновяване е нашата гаранция за спасението. В осиновяването ние сме безопасност в Исус.

Сега християните са част от огромното заветно семейство на Бога и ще останат там, при условие че после не решат да живеят такъв живот, който се характеризира с неподчинение на Бога. С други думи, те остават в Божието семейство, стига да не изберат ГРЕХА като принцип в живота си. **Бог не ни вкарва и изкарва от спасението или от Своето семейство, защото сме извършили някакви еднократни, случайни или необмислени грехове. Не! Ние сме покрити от благословиите на завета. Ние сме в семейството. Ние притежаваме застъпник на небето, който се справя с тези грехове, които не са бунтовен ГРЯХ.** В Йоан се говори за грехове, които са смъртни и за грехове, които не са смъртни. Ние ще разгледаме тази тема в гл. 5.

Основното, което искам да ви кажа на този етап е, че всички, които изберат да станат членове на огромното заветно семейство на Бога, вместо да живеят като бунтовници, притежават гаранцията за спасението си. Те са в безопасност в Исус.

По-задълбочен поглед към спасението

Освен разпъването на кръста на собственото ни его, освен новото раждане, освен разкаянието и осиновяването, има поне още едно нещо, което се случва в момента на първоначалното оправдание: осветяването или както би могло да бъде наречено “първоначално” осветяване. Като такова, осветяването е работа на момента. Това става ясно, когато разберем, че самият смисъл на осветяването е “да бъде отделен настрани за свещена употреба.” По този начин във пустинята са били осветени палатковия храм, неговото обзавеждане и самите свещеници. Те са били отделени настрани за свещена употреба. Те са били посветени за Бога. По същия начин в Новия Завет се казва, че светия е този човек, който е осветен, който е отделен настрани за свещена употреба и е посветен да служи на Бога. Това дало основание на Павел да твърди, че даже членовете на доста неприятната църква в Коринт са били светии.

Все още си спомням колко бях объркан, когато за пръв път се опитах да проповядвам за Библейското учение за разликата между оправдаването и осветяването. Това стана по време на една молитвена среща в Централната църква в Сан Франциско. Аз стигнах до тази тема с помощта на “Конкорданса на Грюден” и с презумпцията, че осветяването е работа за цял живот. Но изгубих логиката на разсъжденията си, когато прочетох някои текстове, като Деян. 26:18, 1Кор.1:2 и Евр.10:10, в които се говори за осветяването като за еднократен и извършен акт, който е минало събитие в живота на християните. В Евреи и на другите места четем, че “*ние сме осветени*.” Отново открих логиката на разсъжденията, когато разбрах, че Библията често разглежда осветяването като едно незабавно събитие от миналото. Чак след това бях в състояние да разбера, че нашата многословно адвентистка формулировка не е успяла напълно да опише Библейската идея за осветяването. Чак след това разбрах, че за мога да събера на едно място всички факти, аз трябва да разглеждам осветяването като някакъв поне троен процес.

Първо, когато дойдем при Христос и сме оправдани, ние сме и осветени. Това се случва, когато станем християни. Тогава ние не само получаваме незабавно опрощение и оправдание, но и биваме посветени на Бога и биваме отделяни настрани за свята употреба. Ние ставаме част от светите хора и от царското свещенство.

За нещастие, **това че незабавно биваме отделяни настрани за свята употреба не ни прави незабавно свети и напълно осветени.** Може би вече сте открили това. Ние все още живеем в същите тела и все още се придържаме към старите си навици, които сме изграждали през целия си живот. Ние биваме раждани отново и отделяни настрани за свята употреба, **но не сме зрели** (съвършени) в светостта.

Спомням си, че преди няколко години преподавах един курс по философия в Университета Андрю. През този семестър имах един студент, който беше изпратен от своето правителство, за да учи за докторска дисертация в образователната администрация. След като преподадох за мястото на религията в общата схема на нещата, моят ислямски студент дойде в офиса ми и ми каза: “Искам да си купя една Библия.” След това ме попита: “Ще дойдете ли с мен до книжарницата, за да ми помогнете да си избира Библия?” Не е нужно да казвам, че веднага отидохме заедно да направим тази важна покупка.

Три седмици по-късно той отново дойде в офиса ми и каза: “Миналата неделя с мен се случи нещо странно. За пръв път отидох на църква. Това беше баптистка църква и те направиха нещо странно. Потопиха един човек под водата, след това той излезе от нея и те казаха, че той вече е “ново създание.” При това моят приятел отбеляза, че кръстеният човек не е бил “ново създание”, а същия човек. Студентът искаше да разбере значението на това, което беше видял. Разбира се, това беше началото на едно интересно изучаване на Библията, което започна в същия момент. Считаю, че самото раждане отново и самото кръщаване не означават, че ние сме напълно различни или зрели в Христос.

Това ни отвежда до второто ниво на осветяването. Ако “първоначалното” осветяване ни отделя настрани за свята употреба, след това идва ред на “прогресивното” осветяване, което авторите на Библията наричат с думите “*израстване в милостта*.” Докато първоначалното осветяване е незабавно, **прогресивното осветяване е процес, който продължава цял живот.**

Третото ниво на осветяването може да бъде разглеждано като “окончателно” осветяване или прославяне. **Това ще стени по време на второто идване на Христос, когато християните “ще се изменим в един миг ... при последната тръба”** (1Кор.15:51-52).

Какво означава да израствам в милостта

Междувременно, докато израствах в разбирането, аз стигнах до още няколко заключения за осветяването. Първо, най-настоятелно ви умолявам и предупреждавам – ние трябва да отидем отвъд онова, което наричам “униформено” осветяване. Твърде често считаме, че осветяването представлява спазването на някакъв списък с неща, които трябва да правим или на друг списък с неща, които не трябва да правим. За някои християни същината на осветения живот е да не ядат между основните яденета или да не носят определен вид облекло. За такива хора християнския начин на живот дегенерира до строгото спазване на списък от правила, които са много подобни на фарисейските правилата от миналото.

Тясно свързан с този “списъчен” подход е друг любимец на фарисеите – разглеждането на осветения начин на живот като списък на забрани, които трябва да спазват. Според тях, хората стават “свети” чрез това, което избягват да вършат. За твърде много хора християнския живот се състои в стремежа “да бъдеш добър, стараяйки се да не си лош.”

В сърцевината на всички фалшиви магистрали към осветения начин на живот **се намира обезценяването и принизяването на праведността, в резултат от което се счита, че до праведността може да се стигне чрез управление на поведението.** Подобен подход е пряко свързан с разбиването ГРЕХА и ЗАКОНА на много съставни части, за което вече говорихме. Този подход се намира в прекрасна хармония с “униформеното” осветяване и с превръщането на такива неща като промяната на диетата или на стила на обличане във фокус на обсъждането на християнския начин на живот. Този тип “осветяване” има прекрасно родословие в историята на църквата. Това е бил центърът на фарисейският юдеизъм.

“Изгодата” от обезценяването на представата за осветяването и забранителния подход е, че така се принизява стандарта **и той бива поставян на такава височина, където е достижимо да се спазват различните закони, правила и наредби.** Обаче в Проповедта си на планината Исус разбива на пух и прах това обезценяване на представата за осветяването и обяснява дълбочината и единството на ЗАКОНА, като го свързва с основополагащия принцип на ЗАКОНА. Когато казал на слушателите Си, че тяхната праведност задължително трябва да надвишава праведността на книжниците и на фарисеите, Той ги приканил да изпълняват по-висок стандарт от този, който им предлагали фарисеите чрез раздробяването на праведността на отделни части и чрез съставянето на списъци с неща, които трябва да се правят и на други неща, които не трябва да се правят. **Християнството представлява спасение от ГРЕХЪТ, а не от греховете.** Според Библията, **същината на освещението се състои в цялостната промяна в сърцето, водеща до промяна на начина ни на живот, включително промяна на начина, по който се отнасяме към себе си, към ближните си и към Бога.** Израстващото осветяване е процес, чрез който егоистите и егоцентричните хора се променят и се превръщат в хора, които обичат Бога и ближните си.

Осветяването не е нищо друго освен процес, чрез който християните стават все по-обичащи. Нека да го кажа отново. **Осветяването не е нищо друго освен процес, чрез който християните стават все по-обичащи.** Това е крайната цел на осветяването. Стилете на живот, които ние объркваме с осветяването, са просто средства за достигане на целта, но не и самата крайна цел.

Например, реформирането на здравето е средство за стигане до съвършенството. Онези, които са живели заедно с мен са установили, че когато съм болен, аз не съм много обичащ човек. Когато не се чувствам добре, често пъти аз съм нацупен, кисел, затворен в себе си и понякога даже съм дребнав. **Бог иска да съм щастлив и обичащ човек.** Поради това, Той иска да бъде здрав. Реформирането на здравето е средство за достигане на крайната цел, но само по себе си не е крайна цел. Здравословният стил на живот, който много високо ценим в нашата църква е само средство за стигане до добрата крайна цел. Трагедията е, че твърде често ние превръщаме здравословният стил на живот в крайна цел и по този начин объркваме и подменяме промяната на характера ни с промяна на начина ни на живот. Ние продължаваме да се осветяваме, използвайки списъци с неща, които трябва да правим и други списъци с неща, които не трябва да правим. Има връзка между стила на живот и осветяването, но те не са равностойни помежду си.

Второто нещо, което трябва да изследваме във връзка с осветяването е факта, че Новия Завет отправя смъртни предупреждения срещу извършването на някои неща. Новият Завет отправя специални предупреждения срещу извършването на три вида дела:

- Делата на плътта (Рим. 8:3-10) които са крепостите на греховната човешка природа;
- Делата на закона (Рим. 3:28; Гал. 2:16; Еф. 2:9), които са извършвани с надеждата да се спечели спасението;
- Мъртвите дела (Евр. 6:1), които представляват човешки дейности, извършвани отделно от Бога, поради което са лишени от силата на милостта.

Новият Завет не твърди, че всички дела са лоши. **Но изискването е делата да са плодове на вярата.** Има огромна разлика между делата на вярата, за които се говори в Новия Завет и другите видове дела.

Павел говори одобрително за **“вяра, която действа чрез любов”** (Гал. 5:6). Той споменава на солунците за тяхната **“работа с вяра и труд, с любов”** (1 Сол. 1:3). Част от задачата му е да призове езичниците към **“послушност към вярата”** (Рим. 1:5; 16:26).

Исус ясно е казал, че има “добри” дела и “лоши” дела. Например, в Мат. 7 Той говори, че някои хора **няма** да бъдат одобрени при Последния съд, независимо че са извършили **“много чудеса”** в Неговото име. Но в същият откъс Той освен това казва, че онзи **“който върши волята на Моя Отец” “ще влезе в небесното царство”** (Мат. 7:21-22). Павел обяснява коя е разликата между “добрите” и “лошите” дела по следния начин: **“всичко, което не става от убеждение, е грех”** (Рим. 14:23).

Законническа е онзи вид работа, която е извършена със собствените ни сили и ресурси, с цел да

спечелим благоволение или спасението от Бога. От друга страна, **делата на вярата са плод на спасителната ни връзка с Исус и са извършвани чрез силата на Светия Дух и са оформяни и смекчавани от Божията любов.**

Съдбоносно важно е да се разбира правилната връзка между делата и оправданието (примирияването с Бога), между делата и новото раждане и между делата и първоначалното освещаване. Спасеният човек не работи, за да бъде спасен още веднъж. Той е дърво, което ражда плодове, за да докаже, че живее. Дървото произвежда плодове, защото е живо. Спасеният човек върши добри дела, защото е жив в Христос.

Мартин Лутер е бил прав, когато е написал в предговора си към превода на книгата Римляни, че “тази вяра е жива, ангажирана, активна и върши чудеса; поради това на нея ѝ е невъзможно да не върши добри дела непрестанно. ... Невъзможно е да се отделят делата от вярата, така както е невъзможно да се отдели топлината от светлината на пламъка.”

Третото нещо, което трябва да разберем във връзка с прогресивното освещаване е **какво е мястото на човешкото усилие**. Някои християнски изследователи твърдят, че “Исус върши всичко.” Аз също бях убеден, че Исус върши всичко, но скоро открих, **че когато си лежах сутрин в леглото, никаква работа не се свършваше**. Трябваше да се науча, че всички човешки дейности проявяват склонността да чакат някой друг да ги свърши. Въпреки, че продължавам да вярвам, че в това има много истина, аз стигнах до заключението, че по този начин не успяваме да бъдем справедливи както към богатството на библейския език, така и към ежедневието ни житейски опит. В Библията са преплетени думи и истории, в които се говори за човешките усилия.

Новият Завет е пълен с думи, изразяващи действие. Библейската картина не ни показва светци, които са отнесени на небето, за да си лежат безгрижно в леглата. Нито пък Библията ни учи, че е възможно човешкото усилие да е успешно, ако е отделено от Божията сила. Христос казва: **“отделени от Мен, не можете да направите нищо”** (Йоан 15:5). Тъкмо обратното, Библейската картина ни показва съвместната работа на Бога и хората. Това дало основание на Павел да напише: **“Затова и се трудя, като се подвизавам според Неговата сила, която действа в мен мощно”** (Кол.1:29) и **“За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява”** (Фил. 4:13).

По подобен начин, когато децата на Израел са се подготвяли да пресекат Червено море, Моисей им казал: **“Не се бойте; стойте и гледайте избавлението, което Господ ще извърши за вас днес ... Господ ще воюва за вас, а вие бъдете спокойни.”** Може би си казвате: “Добре, това означава, че Бог върши всичко. Но в следващия стих се казва, че Бог заповядал на хората **“да вървят напред”** (Изра. 14:13-15). **Бог е отворил пътя, но не е носил хората по него. Те прекосили по сухото дъно на морето чрез собствените си усилия.**

Следователно, при взаимодействието ни с Бога, на нас е възложена както пасивна, така и активна роля. На първо място се намира предаването пред Бога, след това идва подсиленото от духа действие, което изисква човешко усилие и съвместна и координирана работа с Бога. Може би най-ясният текст, описващ взаимодействието между работата на Бога и работата на човешкото усилие е призивът на Павел към филипяните: **“Изработвайте спасението си със страх и трепет, защото Бог е, Който, според благоволение Си, действа във вас и да живеете това, и да го изработвате”** (Фил.2:12-13). Като обобщение можем да кажем, че човешкото усилие е важно и необходимо. Въпреки, че усилието не води до спасение, **то със сигурност произтича от спасението.**

Единството на спасението

Може би най-важното разбиране (което се намира в сърцевината на тази книга) и което можем да получим е, че е безсмислено – абсолютно безсмислено – да се говори за оправдаването в християнския живот, без в същото време да се говори за освещаването. По същият начин, няма никаква полза да се обсъжда освещаването на християнина, ако не се говори за оправданието. Двете неща вървят ръка за ръка.

И двете са плод от работата на момента. И двете са плод на работата през целия ни живот. И двете са плод на Божията милост. Твърде често ние се опитваме да разделяме помежду им различните характеристики на великия акт на Божието спасение.

Известният теолог от първата част на 20 век Джеймс Дини говореше по този повод следното: “Има нещо забравено относно това, че най-важна е не разликата между опрощаването и освещаването, а връзката между тях и това, **че оправдаването или примирияването с Бога е една илюзия, ако животът на оправданият човек не се промени, за да стане свят живот.**” Тези две страни на спасението представляват “неделим и всеобхватен отговор на човека на Христос.” Великите реформатори от 16 век са виждали ясно тази истина. Поради това Калвин е можал да напише че, “Христос не оправдава онзи, който в същото време не освещава ... **Вие не можете да притежавате Христос, без да сте участник в неговото освещение, защото той не може да бъде разделен.**”

От друга страна ви моля да разберете, че за целите на абстрактната теологична дискусия, оправдаването и освещаването могат да бъдат разделяни, **но само там, а не и в живота.** Павел ги разглежда

последователно в книгата Римляни. В предишните глави ние обсъдихме оправданието, а в следващите глави ще говорим за освещаването. Такава разделена дискусия е уместна само в абстрактното, но в мига, в който човек приеме Исус в живота си, той бива едновременно оправдан и осветен. Противоречащо на Библията е да се говори, че човек може само да бъде оправдан или да е само осветен. Онзи, който е оправдан е и осветен, а онзи който е осветен е и оправдан.

Библията не се занимава въобще с обсъждането на тънките нишки на различията между оправдаването и освещаването, както правим ние, когато говорим пред разбиращите християни. Библията не е систематизирана теология. Новият Завет не спори, дали освещаването е по-важно от оправдаването или дали едното става преди другото. От гледната точка на Новия Завет е важното да разбираме, дали даден човек е в отношения на вяра с Исус Христос. Това е основното и единствено важното нещо. **ГРЕХЪТ е прекъсване на връзката с Бога**, а ВЯРАТА представлява влизане **в и поддържане на отношение с Него**. Да имаме ВЯРА, това означава да сме в безопасност в Исус.

Павел казва пределно ясно, че човек или е в Адам или е в Христос (1Кор.15:22; Рим.5:12-21). Тези, които са в Христос са оправдани, осветени и растат в освещаването и в съвършенството. “*В Христос*” е ключова концепция на Павел. Тази фраза (или нейните други еквиваленти) се среща 164 пъти в Писмата на Павел- 11 пъти в един от най-хубавите уводи, какъвто е уводът на Ефесяни.

Съдията е на ваша страна

Гледната точка “*в Христос*” ни отвежда до темата на Последния съд. Там има един важен въпрос, който естествено се задава, когато хората приемат учението на Библията, че Божиите хора вече са спасени и имат вечен живот (Йоан 3:36; 5:24). От тук следва въпросът: ако наистина вече сме спасени в Христос, ако сме в безопасност в Него, защо Бог има нужда от Последния съд?

Темата за Последния съд не е много популярна. Не е трудно да се разбере нежеланието на невярващите да говорят на тази тема, но ако един християнин се безпокои и плаши от Последния съд, това е доказателство, че му липсва разбиране за характера на Бога и за самата природа на Божия съд.

- **В края на краищата, съдията от Библията не е против нас.**
- **Съдията е изпратил Спасителят.**
- **Съдията е направил възможно предложението за спасение.**
- **Съдията ни обичаше толкова силно, че пожертва единствения Си Син.**

Важно е да се разбере, че Бог като нашият Съдия и Той е на наша страна. Той не е срещу нас и даже не е неутрален. Той е изпратил Сина Си, защото ни обича и иска да спаси колкото се може повече хора. Той ще спаси всички вярващи, които ще бъдат щастливи в Неговото царство. Последния съд не е страшен за християнина.

Чрез Последния съд Бог иска да се застъпи за вярващите, като потвърди, че те са “*в Христос*.” Павел пише: “*Няма никакво осъждане на тези, които са в Христос Исус*” (Рим. 8:1). “*Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? ... Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава? Христос “е от дясната страна на Бога и ... ходатайства за нас. Кой ще ни отлъчи от Христовата любов?*” (Рим. 8:31-39). Следователно християнинът може да очаква Последния съд с радост и спокойствие. Християните вече имат гаранция, защото са в безопасност в Исус. Йоан пише: “*Който вярва в Сина, има вечен живот; а който не слуша Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него*” (Йоан 3:36).

По време на Последния съд Бог казва “Да” на нас, защото ние сме казали “Да” на Христос. По време на съда Бог казва: “Да, този човек прие Моя Син в сърцето си и в резултат от това възприе великият принцип на любовта.” Тези, които имат любовта на Бога в сърцата си ще бъдат спасени. Следователно съдът, в известен смисъл, представлява защита на светите.

Добрата новина е, че Бог, съдията, е на наша страна. Добрата новина е, че всички, които са в Христос вече са спасени и ще бъдат защитени и още по-пълно спасени в края на всички неща. Добрата новина е, че всички, които обичат и поддържат отношение на вяра с Исус Христос вече имат гаранцията, че са спасени. Добрата новина е, че християните са в безопасност в Исус.

Въпроси за размисъл

1 Поздравления! През последните 2 седмици вие направихте представяния на характеристиките на ГРЕХА и ЗАКОНА пред вашата малка група. Хората бяха развълнувани от онова, което казахте. В резултат от това, те пожелаха отново да говорите – този път в продължение на 20 минути да обясните какво става с човека, когато отиде при Исус. Направете списък и опишете в едно-две изречения основните опорни точки на вашето изказване.

2 Оправдаването” е безсмислена дума за много хора – за тях това е някаква теологична абракадабра. Дайте определение на оправдаването. Определете как оправдаването може да бъде както моментна работа, така и работа, която трае цял живот.

Глава четвърта

Изкушението не е ИЗКУШЕНИЕ

Докато гледате заглавието на тази глава, вие забелязахте, че едната от думите е написана с главни букви, а другата - не. По този начин сте открили моята система за съкратено изразяване. Използването на главни букви за изписването на едно съобщение подсказва неговата важност. Аз търся начин, за да ви предам разликата между ИЗКУШЕНИЕТО и изкушенията. Има едно централно ИЗКУШЕНИЕ, което се намира в самата сърцевина на християнския живот. Това ИЗКУШЕНИЕ е източника на всички други изкушения. В резултат от това,

ИЗКУШЕНИЕ и изкушения

Както може би вече сте се досетили, това централно ИЗКУШЕНИЕ е свързано с централния ГРЯХ, който се размножава във всички други грехове. Освен това, ИЗКУШЕНИЕТО е свързано с централния принцип на любовта в ЗАКОНА, който ражда всички производни закони и е свързан с централната ПРАВЕДНОСТ на пребиваването в Христос, което води до всички праведни действия.

Избягването на кръста: това е същността на ИЗКУШЕНИЕТО

ИЗКУШЕНИЕТО не е изкушение. Като слуша какво говорят някои хора, човек може да си помисли, че ИЗКУШЕНИЕТО може би има нещо общо с кражбата на кола, с ходенето на кино, с яденето на прекалено много захарни изделия или с твърде честата игра на голф. **Тези неща може би са изкушения, но те не са ИЗКУШЕНИЕ.**

Животът на Христос илюстрира природата на **ИЗКУШЕНИЕТО, родителят на всички изкушения.** За Исус това ИЗКУШЕНИЕ е било да се подчинява на Собствената си воля, да живее Собствения си живот и да избягва Своя кръст. Ключът за разбиране на ИЗКУШЕНИЕТО на Христос е Фил. 2:5-8: *“Имайте у себе си същото съзнание, което беше и у Христос Исус, Който, като беше в Божият образ, пак не сметна, че трябва твърдо да държи равенство с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.”*

Забележете, че когато станал човешко същество, Христос, Богът-човек, “изпразнил себе си” от нещо. Въпреки, че апостолът не е дефинирал пълния смисъл на тези думи, от проучването на останалата част на Новия Завет става ясно, че част от онова, което е направил Исус, когато е станал човек е било да се откаже доброволно – тук ключовата дума е “доброволно” – от отличителните белези и от привилегиите на това, че е бил Бог. С това Павел казва, че Христос доброволно се е отказал от независимото използване на Своите божествени права и се е подчинил на всички изисквания на човешкия живот.

С други думи, **Исус си е останал Бог, но доброволно избрал да не използва божествените си сили в Своя полза.** Подобно на другите хора, по време на земния си живот Той останал 100% зависим от Отца и от силата на Светия Дух. Въпреки това, Той се противопоставил на твърдението на Сатаната, че подчинението на закона е било невъзможно. В Своя съвършен живот на подчинение, **Исус победил там, където Адам се провалил, но Той е направил това като човешко същество, а не като Бог.** Разчитайки на Отца и че силата на Светия Дух ежедневно ще му дава сили, Той е получавал същата помощ, която можем да получаваме и ние в ежедневието си.

Основната истина е, че поради това, че Исус доброволно се е отказал от привилегиите Си, той е можел винаги да получава божествена сила, когато има нужда. Това е било въпрос на избор. За разлика от останалите човешки същества, във всеки миг Исус би могъл да използва грандиозните Си сили на Бог. **Но ако беше постъпил така, Той щеше да унищожи планът за спасението, според който Той дойде да опровергае твърдението на Сатаната, че законът на Бога не може да бъде спазен от хората.**

Точно в момента, когато Христос доброволно се отказал от привилегиите си, ние откриваме фокуса и силата на изкушенията, които Той е победил в живота Си. Ако врагът беше в състояние да накара Исус да се откаже от правата си на Бог и след това да Го накара даже само веднъж да използва “скритата” Си сила по време на гняв или в Своя собствена полза, войната щеше да е загубена.

Трябва да обърнем внимание, че Исус не само *“е бил във всичко изкушаван като нас”* (Евр. 4:15), но е бил изкушаван много по-силно от начина, по който някога е изкушаван обикновения човек, тъй като Исус наистина е притежавал силата на Бога “във” върха на пръстите си, а не “върху” върха на пръстите си.

Великата борба на Христос е била да не се възползва от божествената си сила. Това е смисълът на изкушението да заповяда на камъните да станат хлябове (Мат. 4:3).

Искам да ви кажа, че за мен това изкушение не е никакво изкушение, защото аз не мога да го направя. Бих могъл да изляза на църковния паркинг и цял ден да заповядам. Но даже след изминаването на цели две години аз ще си седя на паркинга, без да съм произвел даже един хляб със собствените си усилия. От друга страна, Исус би могъл да го направи. **Тъй като е бил участник в сътворението на всичко съществуващо, Той е притежавал способността да прави хляб от нищото.**

Исус бил лишен от всякаква храна в продължение на повече от месец, когато изпитанието за хляба дошло при Него. Със сигурност това трябва да е било привлекателно предложение, **но ние пропускаме най-важното, когато разглеждаме този случай като простото изкушение Той да задоволи глада си.** Това е малко изкушение, а не ИЗКУШЕНИЕ. Истинското ИЗКУШЕНИЕ се е състояло в това, **че използвайки божествената Си сила за задоволяване на Собствените Си нужди, Исус би нарушил самоотказването Си,** за което се говори във Фил. 2. **Това разбира се би означавало, че при справяне с житейските проблеми Той има привилегии в сравнение с другите хора.** Подсилването на ИЗКУШЕНИЕТО се съдържа в едва доловимия намек, че “ако” Исус наистина е бил Бог, вместо да разчита изцяло на Отца, Той би могъл да използва специалната Си власт за Себе Си.

Някои кръгове сред адвентистите участват в голям спор относно смисъла, който се влага в твърдението, че Исус е “*бил във всичко изкушен като нас, но пак е без грях*” (Евр. 4:15). Твърде често ние се сражаваме заради тази тема, все едно че тя се намира в зависимост от някакво определение за човешката природа на Христос. Искане ми се да кажа, че от простото прочитане на Библията ние виждаме, че Исус, независимо от устройството на човешката Си природа, е бил изкушаван по-силно, отколкото е изкушаван всеки друг човек. **Повечето от изкушенията на които е бил подлаган Той не са даже изкушения за мен, защото на мен ми липсва способността да отговоря успешно на тях.**

Всички изкушения на Христос са имали за основна цел да го накарат да се откаже от пълната си зависимост и подчинение пред волята на Отца и да го накарат да вземе контрола за живота Си, като отново си възвърне властта и привилегиите, от които се е отказал.

Тясно свързано с тази тема е било и изкушението да се подчини на Собствената Си воля, а не да изпълнява волята на Отца Си, особено когато Божията воля го е водела да смири Себе Си и да стане “*послушен, до смърт, даже смърт на кръст*” (Фил. 2:8). Специалното ИЗКУШЕНИЕ на Исус през целия му живот е било да избегне смъртта на кръста. В това се е състояла истинската сила на изпитанието с хляба в пустинята. В Палестина е имало огромно изобилие от две неща: камъни и гладни хора. Да се превърнат камъните в хляб би бил по-лесният, по-приятният и по-бързият път до царския престол, в сравнение с кръста. В края на краищата, вижте какво се е случило в Йоан 6, когато за да нахрани 5000 човека, Той осигурил хляб от небето. Тогава хората си казали: “Наистина, това е друг Месия, друг доставчик на мана. Нека да Го направим цар.” **Даже учениците му били завладени от тази идея (виж Йоан 6:14-15; 30-31; Мат. 14:22). За Исус това е било ИЗКУШЕНИЕТО – да стане цар по някакъв друг начин, освен чрез кръста.**

ИЗКУШЕНИЕТО да избегне кръста освен това обяснява строгостта, с която Христос отхвърлил предложението на Петър, че Исус не е нужно “*много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, да бъде убит.*” Христос отхвърлил това предложение на Своя ученик с несравнима строгост с думите: “*Махни се от Мен, Сатана!*” (Мат. 16:21, 23).

За мен, в 20-я век, кръстът не е изпълнен с голям смисъл. Аз никога не съм виждал разпъване на човек на кръст. Но Исус е виждал. Когато е наблюдавал група римски войници, които ескортирали някой човек, който влачел кръста си по улицата, Той е знаел, че това е пътуване, от което няма връщане назад. И подобно на всяко нормално човешко същество, Той не е искал да напусне света, изтърпявайки мъките на смъртта на кръста. Било е много по-лесно да се превърне в политически месия, както са желали евреите (включително и Собствените му ученици). Още повече, че Исус не е искал да понесе наказанието, полагащо се на хората от цял свят и от всички поколения, превръщайки се в “грях” по време на великото жертвоприношение на Голгота (2Кор. 5:21). За Исус е била отвратителна мисълта, че ще бъде отделен от Бога, докато носи греховете на света на кръста.

ИЗКУШЕНИЕТО да върши собствената си воля, като избегне кръста, дошло в главата му в Гетсиманската градина, когато дошъл момента да възприеме пълното значение на кръста. Библията ни разказва, че в този момент Исус започнал “*да се ужасява и измъчва*” и се помолил “*ако е възможно, да Го отмине този час*” (Марк 1:33,35).

Борейки се с ИЗКУШЕНИЕТО да върши Собствената си воля и да обърне гръб на кръста, Исус преминал през принуда, която ние можем само отчасти да разберем. Намирайки се в огромна мъка и страдания, Исус най-накрая взел Своето решение и казал: “*Отче Мой, ако не е възможно да Ме отмине тази чаша, без да я пия, нека бъде Твоята воля*” (Мат. 26:42).

ИЗПИТАНИЕТО да слезе от кръста

На самият кръст, Исус се изправил пред комбинираната сила на две страни от Своето ИЗПИТАНИЕ: да върши Собствената си воля, като слезе от кръста и да употреби властта Си за Своя собствена изгода.

Основната разлика между разпъването на Исус на кръста и разпъването на кръста на другите хора е, **че Той е можел да не остане на кръста. Той е можел да слезе долу. Той не е бил безпомощна жертва.** Тъй като е бил както Човек, така и Бог, Той отново би могъл да се възползва от правата, от които се е бил отказал и така да сложи край на мъките си.

Обаче Исус избрал да умре на кръста. Това е било въпрос на воля. Разпъването му на кръста е бил доброволен акт на подчинение пред волята на Бога. *“Добрият пастир дава живота си на овцете.”* *“Никой не Ми го отнема, но аз от Себе Си го давам”* (Йоан 10:11, 17-18). Следователно, Христос би могъл да слезе от кръста, но Той не е слязъл.

През целия си живот Исус е бил изкушаван от Сатаната да избегне кръста и той продължил да изпълнява програмата си по време на разпъването Му на кръста, като го изкушавал отново да си възвърне привилегиите, от които се бил отказал и да върши собствената Си воля. Този път изкушителят използвал точно онези хора, заради които е умирали Христос. Минувачите Му се подигравали и му подвиквали, че е давал велики обещания за онова, което може да направи. *“И които минаваха оттам, Го хулеха, като клатеха глави и казваха: “Уха! Ти, Който разрушаваш храма и за три дни пак го съграждаш, спаси Себе Си и слез от кръста! Подобно и главните свещеници с книжниците Му се подиграваха, като казваха помежду си: Други е избавил, а пак Себе Си не може да избави! Нека Христос, Израелевият Цар, слез сега от кръста, за да видим и да повярваме.”* *“Също и войниците Му се подиграваха, като се приближиха и Му поднасяха оцет, и казваха: Ако си Юдейският Цар, избави Себе Си”* (Марк 15:29-32; Лука 23:36-37).

Как бихте отговорили вие на такива предизвикателства и на такова отношение, ако висите гол на кръста и притежавате такава власт? Ще ви кажа какво си мисля, че бих направил аз на такива неблагоприятни хора. аз бих слязъл от кръста си и бих им дал точно това, което заслужават. аз бих демонстрирал цялото величие на силата си. Бих призовал от небето да падне малък огън и да ги убие с бавно цвърчене. С щракване на пръстите си бих им осигурил едно ограничено атомно унищожение. Поради човешката си природа аз бих избрал да се пържат на бавен огън, защото бих желал тези хора да имат време да помислят за моето достойнство и на разберат на кого са се подиграли. аз бих доказал точно кой съм бил. Такива неблагоприятници със сигурност биха съжалили, че са подлагали на изпитание търпението ми, особено когато полагах толкова големи усилия в тяхна полза.

За щастие на вселената, Христос не се поддал на тактиката на Сатаната. Той устоял на ИЗПИТАНИЕТО да слезе от кръста, да постави Собствената си воля и власт в центъра на живота Си и да върши “Собствената си работа.” По този начин Исус победил там, където Адам претърпял поражение. Неговата смърт не само отменила наказанието за греха, но и живота Му се превърнал в пример на християните, който да възприемат и на когото да подражават. Отчасти изразът: *“Извърши се”* (Йоан 19:30) означава, че Исус е изживял живота си в пълно подчинение на волята на Бога и веднъж завинаги е доказал на вселената, че това може да бъде направено. Поради любовта Си към хората, Той останал на Своя кръст докрай и така можел да произнесе думите “Извърши се” като победен възглас.

ИЗКУШЕНИЕТО на Исус е и ваше ИЗКУШЕНИЕ

Кръстът се намира точно така в центъра на ИЗКУШЕНИЕТО на моя и на вашия живот, както е бил и в центъра на ИЗКУШЕНИЕТО на Христос. Помнете, че Адам и Ева са пропаднали, когато са се разбунтували срещу Бога и по този начин поставили своята воля в центъра на живота си, поставяйки собственото си его на трона, който принадлежал на Бога. **Те се провалили, когато пренасочили любовта си от Бога към себе си. ГРЕХЪТ е бунтовно и разрушено отношение с Бога, което поставя моето его и моята воля на трона в моя живот.** От това разрушено отношение произтича цяла серия от греховни действия.

Новият Завет безапелационно заповядва на всеки отделен последовател на Христос да разпъне на кръста егоцентризма си и това да бъде придружено от нов начин на живот, живян във властта на възкресението (Рим. 6:1-11). Исус казал: *“Ако иска някой да дойде след Мен, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме последва”* (Мат. 16:24). А Павел е казал: *“Съразгнах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен.”* (Гал. 2:20). Доброволното разпъване на кръст на егоцентризма се намира в сърцевината на християнството.

Подражаването на Христос е нещо безкрайно повече от създаването на някакъв набор от морални навици. Подражаването на Христос е нещо много повече от измислените от хората изисквания какво да ядем, какво да обличаме и какво да гледаме. Както са доказали фарисеите от всички епохи, един човек може в морално отношение да изглежда добре, но въпреки това да е егоист, горд и дребнав. Човек може да бъде морален, без да е разпънал егото си на кръст. Човек може да е морален, без да е в безопасност в Исус.

Мартин Лутер е установил това. **Дитрих Бонхьофер пише, че когато когато влязъл в манастира, Лутер изоставил всичко, освен набожното си его. Но когато се срещнал с Христос, даже това му е било отнето.**

Евангелието ни призовава към разпъване на кръста и към промяна на живота ни, а не към постепенно подобрене на егоцентричния ни живот (Рим. 12:1-2). Да се премине от егоцентричния дух, който е нормален за хората, към духът на Христос, това не е въпрос на внимателен растеж или на естествено развитие. Х. Х. Фармер твърди точно обратното. Според него разпъването на егото на кръста представлява “безжалостно изтръгване от корен, разкъсване, разделяне и преустановяване, подобно на хирургическа операция.”

Центърът на борбата се намира в личната воля на човека, което Елен Уайт нарича “управляващата сила в човешката природа.” Това ѝ е дало основание да напише, че “борбата срещу егоизма е най-страховитата битка, която някога се е водила. Предаването на егото, пълното предоставяне под властта на Божията воля изисква борба; но човек задължително трябва да се подчини пред Бога, преди да може да бъде обновен в светостта.”

Джеймс Дини пише: “Независимо, че грехът може да има естествен произход, той не умира от естествена смърт; във всеки случай грехът трябва да бъде осъден морално и да бъде умъртвен.” Това осъждане е акт на волята, която е попаднала под влияние на Светия Дух.

Както се е случило и с Христос, борбата с която е придружено отиването ни до нашия кръст ще бъде най-жестоката от всички борби в живота ни. Р. Т. Форсайт казва, че “нашата воля е най-скъпото нещо в живота ни. Ние проявяваме склонност най-силно да се държим за нея и тя е последното нещо, от което се отказваме.”

Елен Уайт пише, че “**единствено Бог може да ни даде победата**” в борбата ни срещу собствената ни **егоистична воля**. Но Бог не може и няма да принуди волята ни. Крепостта на Сатаната ще бъде превзета единствено когато волята ни бъде подчинена на Божията воля. Но силата за победата идва от Бога. Ако вие искате да се подчините, Бог ще извърши тази работа заради вас.

Моля отбележете, че християните не се отказват от волята си. **Те не се превръщат в безмозъчна глина в ръцете на всемогъщия Бог**. Човешката воля продължава да бъде ръководната сила в живота на християните, но променената воля повече няма да бъде против Бога. Точно обратното, волята е в хармония с Бога и с Неговите принципи. Управлението на ГРЕХА като погрешно насочена любов е изкоренено и великият основен принцип на ЗАКОНА се превръща в мотивиращо ръководство за християнина. Християните не се превръщат в работи в ръцете на Бога, а стават отговорни представители, които споделят гледната точка на Бога. Родените отгоре сърца и умове на християните ще бъдат до такава степен в хармония с Божията воля, че когато Му се подчиняват, те в същото време ще се подчиняват на собствените си импулси.

Христос е имал Своя кръст и аз си имам моя кръст, а вие си имате вашия кръст. Той е умрял на Своя кръст заради нашите грехове, в които не е взел участие. Ние умираме върху собствените си кръстове за собствената си гордост и за уповаването на собствените си сили, което ни позволява да вземем участие в Неговия живот. На кръста на Христос бива пречупвана цялата ни интелектуална и морална независимост и ние свободно признаваме зависимостта си от Бога във всеки аспект от живота си. От гледна точка на кръста думите на Христос придобиват нов смисъл: “*Защото който иска да спаси живота си, ще го загуби; а който изгуби живота си заради Мен, той ще го спаси*” (Лука 9:24).

Ако отиването ни при Исус, за да получим оправдаване и обновяване може да се разглежда като първоначално разпъване на кръста, след това на осветения живот трябва да се гледа като живот, живян на кръста. Поради това Христос казал на учениците Си да носят “*ежедневно*” своя кръст (Лука 9:23), а Павел казал: “*Аз всеки ден умирам*” (1Кор.15:31).

Така както ИЗКУШЕНИЕТО в живота на Христос е означавало:

1. Да зависи от Себе си и да не отива на кръста.
2. Да слезе от кръста.

Същото е валидно и за последователите Му. ИЗКУШЕНИЕТО винаги е в сегашно време и на нас ни се иска:

1. Да слезем от кръста си и да дадем на хората онова, което “заслужават” (т.е. да си отмъстим).
2. Да “вършим нашата си работа.”
3. Да се превръщаме в богове на собствения си живот.
4. Да правим избора, който е направен от Адам, а не избора, направен от Исус.

ИЗКУШЕНИЕТО и вашата воля

Подобно на Исус и Неговото ИЗКУШЕНИЕ, ние също имаме свободна воля и властта да избираме. Така както Исус е можел да избере да осуети плана за спасението, като не отиде на кръста Си, същата

възможност имаме и ние. Така както Исус е можел да слезе от кръста Си, за да даде на хората онова, което заслужават, така и ние имаме възможност да слезем от собствения си кръст.

Нашето велико ИЗПИТАНИЕ не е да ядем или да не ядем нещо; да правим или да не правим нещо, а да прекъснем връзката си с нашия небесен Отец, да се отклоним встрани от отношенията с ВЯРА и да влезем в отношението на ГРЕХА чрез непокорството. Следователно ИЗКУШЕНИЕТО е възможност да изберем да излезем извън предпазващата ни Божия любов. ИЗКУШЕНИЕТО означава да изберем вече да не пребиваваме в Исус. По същият начин, да се поддадем на ИЗКУШЕНИЕТО, това означава вече да не сме в безопасност от осъждането и от силата на злото. Нека да ви дам един пример.

От много години аз знам, че не мога да се моля искрено и в същото време да извършвам съзнателен акт на грях. Правил съм опити. Изпитанието може да се превърне в грях в момента, в който аз осъзная, че изкушението е изкушение. Точно в този момент аз имам да избирам от две възможности: мога да отхвърля изкушението чрез силата на Бога или мога да избира да пребивавам в изкушението и за известно време да му се наслаждавам. С други думи, мога да помоля Бога в живота ми да ми помогне да победи изкушението, или да Му кажа да не се бърка в живота ми за известно време, за да мога да се радвам на личния си грях. Аз се успокоявам, че по-късно ще се помоля за това.

Твърде често ние приличаме на Августин, който, по време на най-силното изкушение в живота си се помолил с думите: “Господи, направи ме непорочен, но не веднага.” Алтернативата е да отидем при Бога с думите: “Господи, осъзнавам, че това е изкушение и сега ще се моля.” Лично съм установил, че когато искрено и упорито се моля за победа, аз губя желание за греха. Вярвам, че този феномен е силата на Бога, която ми помага да победи както ИЗКУШЕНИЕТО и ГРЕХА, така и изкушенията и греховете.

Но понякога аз не искам силата или победата. Аз искам греха. В този момент аз изпадам в ИЗКУШЕНИЕТО по същия начин, по който е изпаднала Ева в Бит.3. Аз активно поемам ръководството над живота си и избутвам Бога назад. Когато активно и съзнателно избирам ИЗКУШЕНИЕТО, това ме води към живот на поробване от изкушенията и аз се отделям от Бога. Но основния проблем на човека не са изкушенията. Основният човешки проблем е ИЗКУШЕНИЕТО – да избягваме кръста, да избягваме да живеем като Христос, да избягваме да бъдем в безопасност в Исус, да избираме да живеем като непокорни, а не като вярващи хора.

Важно е да разберем, че ИЗПИТАНИЕТО, по отношение на своята съзнателност или преднамереност е тясно свързано с библейската представа за безгрешност и съвършенство. Това ще е темата на следващата глава. Привършвайки тази глава ние обобщаваме характерните черти на безгрешния живот в светлината на уроците от тази глава.

- Безгрешният живот е живот с вяра.
- Безгрешният живот е живот в безопасност в Исус.
- Безгрешният живот е живота, който следва Христос до кръста.
- Безгрешният живот е живота, който остава с Христос на кръста.
- Безгрешният живот е живота, който не избира да се подчинява на ИЗКУШЕНИЕТО.

Да следваме примера на Христос, това означава не само да отидем до кръста, но и да живеем живот на кръста. Да следваме примера на Христос, това означава да избягваме ИЗКУШЕНИЕТО. *“Имайте у себе си същото съзнание, което беше и у Христос Исус, Който като беше в Божия образ, пак не сметна, че трябва твърдо да държи равенство с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и ... смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст”* (Фил. 2:5-8).

Въпроси за размисъл

1. Високата цена на успеха е повече работа. Вашите първи представяния пред малката ви група имаха голям успех. Може би не вярвате, но хората отново искат тази седмица да представите природата на изкушението. Направете си план с 4-5 изречения, за да изразите ясно тезата си.

2. Дайте определение на ИЗКУШЕНИЕТО като противоположност на изкушенията.

3. Как ИЗКУШЕНИЕТО е свързано с ГРЕХА, ЗАКОНА и ПРАВЕДНОСТТА?

3Кои са двете страни на ИЗПИТАНИЕТО на Христос? Как тези две страни се свързват с ИЗПИТАНИЕТО в собствения ни живот?

4. Как се отнася волята към проблема на изкушението?

5. На кой етап изкушението се превръща в грях? Кои са някои от стратегиите, които можете да използвате, за да избегнете пресичането на границата?

Глава 5

Съвършен, но все още не СЪВЪРШЕН

Безгрешен, но все още не БЕЗГРЕШЕН

“И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.” (Мат. 5:48). В този текст Исус не само ни заповядва да станем съвършени, но и поставя Бог като стандарт за това съвършенство. В Бит. 17:1 Бог заповядва на Авраам: “*Ходи пред Мен и бъди непорочен.*” В Евр.6:1 се казва “*нека се стремим към съвършенство*”, а в Кол. 1:28 Павел пише, че иска да “*представим всеки човек съвършен в Христос.*” Духовните дарове са дадени “*с цел да се усъвършенстват светите.*”(Еф. 4:12, виж и ст.13).

Единственото заключение, до което можем да стигнем от текстовете на Библията е, че съвършенството трябва да е възможно, в противен случай авторите ѝ не биха призовавали вярващите да се стремят към съвършенство. Следователно въпросът не е, дали е възможно човек да бъде съвършен, а какъв е смисъла, който авторите на Библията влагат в думата “съвършенство.” (Коментар: Джон Стот казва, че гръцката дума *teleios*, която тук е преведена като „съвършен“ има и друго значение – „зрял“ и Стот твърди, че това е по-правилният превод. Защото само Бог е съвършен, а ние, подобно на плод, постепенно узряваме. Д. Пр.)

Полезни и не толкова полезни гледни точки, отнасящи се до съвършенството

Преди да изследваме Библията, за да се уверим в смисъла на думата “съвършенство,” добре е разгледаме няколко предварителни аспекти, свързани с тази тема. Първо, възможно е да се избегнат много заблуди и обърквания, ако осъзнаем, че съвършенството има повече от едно значение в живота на вярващия. Марвин Муур правилно отбелязва, че “в един смисъл ние ставаме съвършени в Исус в момента, в който Го приемем като наш Спасител, защото Неговата праведност покрива греховете ни.” Но в същото време Муур казва: “*усъвършенстването на характера продължава през целия живот на човека.*” Следователно в Библията има учения за съвършенството, които са свързани както със съвършенството, така и с постоянно протичащото освещаване. Третата Библейска представа за съвършенството е свързана с прославянето, когато нашата физическа природа ще бъде трансформирана при второто идване на Христос (1Кор. 15:51-54).

Особено важно е да се отбележи, че съвършенството, когато го свързваме с оправдаването, не съответства на Библейския смисъл на оправдаването, вложено в такива текстове като Мат. 5:48, Евр. 6:1 и Еф. 4:12-13 (всички цитирани по-горе). В тези текстове се говори за един постоянно протичащ процес на усъвършенстване на характера, в който хората все повече и повече заприличват на техния “небесен Отец.”

Павел засяга динамичните аспекти на усъвършенстването, когато казва на коринтяните, че трябва да “*се усъвършенстваме в святост със страх от Бога.*” (2Кор. 7:1). Същата динамика се има предвид и когато авторът на Евреи призовава вярващите “*нека се стремим към съвършенство*” (Евр. 6:1) и когато на Коринтяните е казано, че “*се преобразяваме в неговия образ от* (едно ниво на) *слава в* (следващото ниво на) *слава.*”(2Кор.3:18; виж Гал.4:19 и 2Пет. 3:18).

Твърде често се счита, че съвършенството е някакъв установен и непроменен стандарт, докато истината е, че виждането ни за християнския идеал трябва да бъде, че това е едно безкрайно обогатяване и усъвършенстване. Съвършенството е линия по която трябва цял живот да вървим, а не точка, до която трябва да стигнем. Муур отбелязва, че думата “точка” е твърде ограничаваща. Съвършенството е преди всичко ниво на съществуване, по-тясна връзка с Исус, преди всичко стил на живот, а не някаква “точка,” спрямо която човек се съизмерва, за да знае, кога я е достигнал.

Динамичната “линия” на усъвършенстване на характера е неограничена. “Съвършените християни” винаги се стараят да стават все повече приличащи на Бога, *като разбира се никога няма да могат да достигнат до Неговото ниво на съвършенство.* Небето ще бъде място на вечно духовно израстване. Но въпреки това, ние никога няма да станем абсолютно съвършени в онзи смисъл, в който е съвършен Бог, даже в безкрайните времена на вечността. Да бъде човек абсолютно съвършен, това по определение би означавало да стане като Бога.

За нещастие, в цялата християнска история небиблейските учения, свързани със съвършенството и безгрешността, *постоянно са водели до извращения и фанатизъм.* Поради това Джон Уесли, който през целия си живот е изучавал възможността за съвършенство казва, че някои перфекционисти са “направили самото име “съвършенство” да смърди в носовете ни.”

Изопачените теории за съвършенството са предизвикали няколко отклонения сред християните. Едно от извращенията на учението се изразява в отказа от ясната разлика, която съществува между волята на вярващия и волята на Светия Дух. По този начин, тъй като вярващият е станал съвършен” по дефиниция, каквото и да направи, то е правилно и очистено от грях. Следователно вярващите не могат да вършат нещо лошо, защото са съвършени. Това учение през 1840-те довело до “духовно съпружество” (wifery) и други извращения сред ex-Millerite адвентистите и сред други християни.

Вторият погрешен подход към съвършенството ни отвежда в едно материалистично направление. През 1890-те се появили някои адвентистки групи, които вярвали, че даже побелялата им коса ще бъде възстановена до естествения си цвят, когато оправят отношенията си с Бога. През 1888 прочутият тогава проповедник Е. Д. Вагонер проповядвал, че онзи, които наистина притежава христовата праведност, никога няма да се разболеет.

Третото погрешно учение за съвършенството е морализма, **който отдава прекомерно голямо значение на външното спазване на изискванията на закона**. Според привържениците на теорията за това моралистично съвършенство, всяко човешко действие става подвластно на закони, които стават все по-сложни и обхващат всеки аспект на диетата, на възстановяването и т.н. Светостта чрез безбрачие, самобичуването, вегетарианството и други ограничения на диетата, даже само-кастрирането не са били нещо необичайно сред привържениците на тази морализаторска теория за съвършенството сред Протестантите и Римо-католиците. В своята искрена отчаяност хората от тези среди създавали дълги списъци с правила и колкото повече четели, толкова по-дълги ставали тези списъци. Много фарисеи и монаси принадлежат към лагера на тези перфекционисти, към който често се присъединяват адвентисти и други консервативни съвременни християни.

Четвъртото погрешно разбиране на учението на Новия Завет за съвършенството подменя непрестанното усъвършенстване на характера със законническото съвършенство на оправданието. Според тази теория, ние сме съвършени в Христос и това е всичко, което се изисква от нас. Тази теория се основава на погрешната представа, че характера може да бъде предаван от една личност на друга. Поради това съвършенството на Христос се превръща в заместител на нашето съвършенство. Такова вярване води до последващото логично отхвърляне на моралния закон в мислите и в действията. Адвентистите от седмия ден някога бяха обвинявани в тази небиблейска форма на съвършенството – една учение, което беше пряко свързано с теорията, че оправдаването може да бъде отделено от очистването от греховете (което обсъдихме в гл. 3).

Библейското съвършенство

Един от най-сериозните проблеми сред християните по отношение на съвършенството е, **че хората се опитват да наложат на Библията собствените си определения за съвършенството, а не да възприемат Библейското определение за съвършенството**. Тази процедура обикновено принуждава хората, когато дават определение на съвършенството, да използват абсолютни термини, които може би са в хармония с гръцката философия, но не са в хармония с библейската употреба на думата “съвършенство.”

Никъде в Библията не се споменава за абсолютната гръцка дефиниция за човешкото съвършенство. Наистина е крайно време адвентистите да разберат, че влиянието на гръцката философия върху християнската теология е много по-широко и не се ограничава само до състоянието, в което се намират умрелите хора. Друга част от тази ерес е било налагането на абсолютните и статични определения за съвършенството върху динамичните еврейски и Новозаветни идеи. Аскетичният начин на живот на средновековните монаси е последица от това погрешно тълкуване на думите. Въпреки, че повечето адвентисти не са се поддали на изкушението да отидат в манастир, много от тях са се отклонили встрани поради определението за съвършенството, което подчертава важността на средновековната институция на манастирите.

Привнасянето на чужд смисъл за съвършенството в библейските текстове е имало опустошително последствие върху представата за съвършенството и е пречело то да бъде правилно разбрано. Търсейки да разберем библейското тълкуване на съвършенството, ние трябва да позволим на контекста на отделните откъси да бъде в хармония със своето значение. Освен това, трябва да се стремим да открием библейския смисъл на думите, които са използвани, за да се преведе нашата английска дума “съвършенство.”

От авторите на евангелията, само Матей използва думата “съвършен” и то само три пъти. Първите два случая на употреба са в обезсърчаващото твърдение в Мат. 5:48: **“И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.”** Въпреки, че се е считало, че този текст призовава хората към безумието на екстремисткият стил на живот и на монашеската дисциплина, пораждани от надеждата, че отделянето от света и от грешните хора ще им даде възможност да бъдат толкова съвършени, колкото е Бога, контекста говори, че трябва да се прави точно обратното.

Според Мат. 5:43-47, за да бъде човек съвършен като Отца, той трябва да обича (*agapao*) не само приятелите, но и враговете си. “Обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, Който е на небесата.” (ст. 44 и 45). Съответстващият откъс от Лука подсилва това послание. В него Исус ни заповядва да обичаме враговете си и казва: “Бъдете милостиви така, както е милостив вашия небесен Отец.” (Лука 6:27-36). По този начин авторите на евангелията приравняват качеството “милост” с качеството “съвършенство.” Така както Бог изпратил Христос да умре за враговете Си (Рим. 5:6,8,10), така и Неговите деца трябва да възприемат Неговото обичащо сърце.

В коментара си за Мат. 5:48, Уилям Баркли прекрасно обобщава това послание: “Единственото нещо, което ни прави да приличаме на Бога е любовта, която никога не престава да се грижи за хората, независимо от това, което ѝ причиняват хората. **Ние ... влизаме в християнското съвършенство...когато се научим да прощаваме така, както Бог прощава и да обичаме така, както Бог обича.**”

Единствената друга употреба на думата “съвършен” в евангелията се среща при разговора на Христос с младия богат управител (Мат. 19:16-21). Вие си спомняте, че в желанието си да спечели вечния живот, младежът отишъл при Христос с дълъг списък от изпълнени изисквания на закона. Но той усещал, че все още не е направил достатъчно, за да спечели наградата, поради което попитал Исус какво още трябва да направи. Исус му отговорил: “Ако искаш да бъдеш съвършен, иди, продай имота си и дай на сиромасите; и ще имаш съкровище на небесата; и ела и Ме следвай (ст.21).

Христос не позволява на младежа да банализира и да обезцени праведността. Тъкмо обратното, Той още веднъж обвързва възможността човек да бъде съвършен с изискването да обича ближния си. Освен това, Исус поставя тази любов в контекста на променящата живота ни връзка с Христос. Ханс ЛаРондел пише: “Истинското решение, което Христос изисква от богатия младеж не е свързано с “природата да правим нещо”, а с “природата на отношенията.” **Исус призовава човека към 100% подчиняване на волята на Бога**” Да се свързваме с Христос, това означава да възприемаме и да демонстрираме Неговия обичащ характер. Много други откъси от Библията, в които се говори за Божия идеал за хората, са в хармония с твърденията на Исус от евангелията за съвършенството (виж 1Йоан 2:4-6; 4:7-12; Як. 1:27; Мих. 6:8).

На този етап от изследването е важно да разберем, че библейското съвършенство е положително, а не отрицателно качество. Същността на съвършенството **не е свързана** с въздържането от вършенето на някои неща и действия. Най-важното нещо при съвършенството **е да постъпваме с любов**, когато вярваме в Христос. Съвършенството се демонстрира в ежедневния ни живот и в Христовата любов, с която се отнасяме към другите хора и към Бога. Ян Цюрчер пише: “Съвършенството е нещо повече от простото въздържание да не се прави зло. **Съвършенството означава да се побеждава злото с добро в хармония с основния принцип, изложен в златното правило** (Мат. 7:12). Според К. Мервин Максвел, “Съвършеният характер не е нищо друго освен “да се живее с любов.”

Следователно, любовта определя както какво е ГРЯХ, така и какво е християнско съвършенство. Ако, както вече видяхме, ГРЯХ е когато аз концентрирам любовта си (*agape*) върху себе си, а тръгването по пътя на **библейското съвършенство е свързано с обръщането на любовта обратно към Бога и към моя близък**. Павел казва, че тази промяна ще се отрази върху всеки аспект от ежедневния ми живот (Рим. 13:8-10; Гал. 5:14).

Съвършената любов **не е** съвършено държание, съвършени умения или съвършена човешка природа. Точно обратното, съвършената любов означава в отношенията си да се подчиняваме на Бога на любовта и на великия принцип на разбирането на Неговия ЗАКОН. Опитите “да ставаме съвършени,” **когато не са придружени** с живот в постоянна връзка с Исус **и когато ни липсва обичащото сърце** на Неговия ЗАКОН, са безплодни, студени, мъртви, а често пъти и грозни – една истина, която често пъти се демонстрира от хората с фарисейски наклонности.

Време е сега да се обърнем към думите, използвани в Библията, за да се изрази английската дума “съвършен.” Нито една от тях не означава “безгрешност,” нито пък представлява някакви абсолютни изтиквания. Основната дума, употребявана в Новия Завет, която се превежда като “съвършен,” е думата *teleios*, прилагателно, произлизащо от думата *telos*. На английски смисълът на думата *telos* се предава от думата “телеология.” В тълковният речник Webster се дава следното определение за тази дума: “фактът или качеството да бъдеш насочен към определена цел или да притежаваш някакво върховно намерение.”

Това определение идва от гръцкия език, където думата *telos* означава “край,” “предназначение,” “цел,” “финал.” *Teleios e* онова нещо, което изпълнява целта, за достигането на която е създадено. Следователно хората са съвършени (*teleios*), ако изпълняват целта, с която Бог ги е създал. Библията не остава място за съмнение относно целта, заради която са създадени хората: “**Да създадем човека по Наш образ, по Наше подобие.**” (Бит. 1:26). Естествено е било Исус да твърди, че християнският идеал е хората да стават *teleios* (съвършени) в любовта, за да заприличват на техния небесен Отец, който е любов в цялостната си същност

(Мат. 5:43-48; 1Йоан 4:8). Хората са създадени, за да действат с любов, а не в поведението си да подражават на дявола.

Значението на думата *teleios* не е безгрешен, а “зрял.” Поради това Христос е можел да каже на младия богаташ, че ако иска да стане съвършен (*teleios*), той трябва изцяло да се подчини на Бога (Мат. 19:21). Това означава, че той трябва да бъде “зрял” в любовта си към Бога и към хората. Зрялото посвещение се опира на основата на библейското тълкувание на съвършенството.

Представата, че съвършенството е зрялост, е изразена ясно в Евр. 5:13-6:1, където четем, че християните трябва да престанат да се хранят с млякото на тяхното християнско детство и да започнат да ядат твърдата храна на “зрелите” хора. Съвършени хора са онези, които “израстват до зрелостта (или до съвършенството)”.

Внимателният читател може би е забелязал, че когато в тази глава започнах да говоря за библейското съвършенство, почти всичките ми цитати бяха от превода King James Version, независимо, че обикновено използвам Revised Standard Version. Причината е, че RSV **и другите съвременни преводи на Библията почти винаги превеждат думата *telos* като “зрял,” а не като “съвършен.”** **Това е така, защото това е смисълът на тази дума.**

Според авторите на Новия Завет, “съвършеният” християнин е зрял, цялостен и непротиворечив, почтен и завършен християнин. Същото се отнася и за Стария Завет, където думите, преведени като “съвършен,” най-общо означават “завършен,” “праведен” или “безукорен” в духовен смисъл.

Поради това Ной, Авраам и Йов могат да бъдат наречени “съвършени” (Бит. 6:9, 17:1; Йов 1:1,8), **независимо че са имали грехове.** Съвършеният светия от Стария Завет е бил човек със “съвършено сърце” насочено към Бога, докато е “вървял” в Божия път и по Божията воля. (1Сам. 8:61; Ис. 38:3; Бит. 6:9; 17:1). Съвършен човек е онзи, който се подчинява изцяло на волята на Бога и се е посветил изцяло в служба на Него.; онзи, който има безпрепятствена връзка с Йехова.

Обобщавайки библейската представа за съвършенството, може да кажем, че библейското съвършенство не е абстрактният стандарт на безгрешността, който може да се открие в гръцката философия, **а личната и съвършена връзка на човека с Бога и с ближните му.** Библейското съвършенство включва в себе си етично поведение, но е нещо много повече от поведение. То се фокусира върху зрелостта в отношенията, които са били разрушени по време на неподчинението от Битие и Грехопадението, но се възстановяват за всеки човек индивидуално по време на повярването му в Христос.

Определенията на Джон Уесли за библейското съвършенство заслужават по-задълбочено изучаване в сравнение с това, което им отделят адвентистите. Той стига до заключението, че съвършенството е съвършена любов към Бога и към другите хора, изразена чрез думи и действия. А да обичаме Бога, това означава “да намираме наслаждение в него, да се радваме в Неговата воля, да се стреми постоянно да му харесваме, да търсим и да намираме щастие си в Него и ден и нощ да жадуваме за още по-пълно наслаждение в Него.” На друго място Джон Уесли пише, че съвършенството “е чистота на намеренията и посвещаване на всичко в живота ни на Бога. То представлява предоставяне на Бога на цялото ни сърце; то представлява едно желание и един проект, който управлява всички прояви на характера ни. Това означава да Му предоставим цялото, а не само част, от душата и тялото ни и да ги подчиняваме на Бога. С други думи, всичко това е разумът, който е бил в Христос, който ни позволява да живеем така, както е живял Христос. Това представлява обряждане на сърцето от цялата ни мръсотия и греховност и от цялото ни вътрешно и външно замърсяване. Това е обновяване на сърцето в пълния образ на Бога, на пълното ни оприличаване с Онзи, който ни е създал. Освен това ... съвършенството означава да обичаме Бога с цялото си сърце и да обичаме ближния като себе си.” Трудно е да се подобри определението, което Уесли разглежда като “цялостно и единствено съвършенство.”

Библейската безгрешност

Библията ясно ни учи, че ние можем да живеем безгрешно в този живот. Апостол Йоан в Първото си Послание е ясен по този въпрос: *“Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава ... Никой, който е роден от Бога, не върши грях, защото Неговият зародиш (природа) пребъдва в него; и не може да съгрешава, защото е роден от Бога”* (1Йоан 3:6,9). *“Знаем, че всеки, който е роден от Бога, не съгрешава; но онзи, който се е родил от Бога, пази себе си и лукавият не се докосва до него”* (1Йоан 5:18). Разгледани самостоятелно, тези откъси изглеждат, че описват и изискват безгрешно съвършенство от всеки християнин. В същото време други текстове от същото послание изглеждат, че твърдят обратното. Например, *“Ако кажем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас”* (1Йоан 1:8); *“Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете”* (1Йоан 1:9); *“Ако кажем, че не сме съгрешили, ние правим Бога лъжец”* (1Йоан 1:10); *“Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешавате, но ако някой съгреши, имаме Ходатай при Отца – Исус Христос Праведният”* (1Йоан 2:1).

В светлината на тези две серии от текстове е ясно, че Йоан или е ужасно объркан **или се съобразява с някакво определение за греха, което е по-сложно в сравнение с определението, което обикновено се ползва от хората**, които свободно го цитират, че е казал: *“грехът е беззаконие”* (1Йоан 3:4) и дават на този текст тълкувание, което се основава само на външното поведение на човека.

Фактът, че Йоан се е съобразявал с едно по-сложно определение за греха е очевиден не само от цитираните по-горе откъси, но и от 1Йоан 5:16, където той казва, че някои грехове са смъртни, а други не водят до смърт.

Разграничителната линия между този вид грях, който не може да бъде открит във вярващия (смъртен грях, 1Йоан 3:9; 5:16) и онзи вид грях, който Йоан нарича “несмъртен” и можем да изповядаме пред Христос (1Йоан 1:9; 2:1) може да бъде открита в поведението на човека. Важно е да се отбележи, че във всички откъси от 1Йоан, в които се говори за нуждата от безгрешност, гръцките глаголи, описващи хората, които грешат са в сегашно време и по този начин описват хора, които постоянно живеят в състояние на грях или **извършват грехове по навик**. От друга страна, в 1Йоан 2:1, където ни се казва, че ако сгрешим, ние имаме Ходатай, използвания глагол за “сгреша” е в неопределено време, което показва ясно дефинирано действие в определен момент от времето. Това показва, че тук не става въпрос за постоянно извършван грях, **което означава, че той не е станал навик**.

В 1Йоан е обрисувана разликата между поведението на тези хора, които са непокорни към Бога и живеят в условията **на постоянен ГРЯХ**, който е стил на живота им (т.е. животът им е ориентиран към вършенето на ГРЯХ, а не към ВЯРАТА) и онези хора, които извършват грехове, за които се обръщат към Ходатаят, за да Го молят да им прости и да ги очисти. В първата категория попадат хората, които извършват смъртни грехове, а във втората – онези, които извършват несмъртни грехове. Смъртните грехове са онези, които в Мат. 12:31,32 са наричани “непростими” грехове. **Когато хората са в състояние на непокорство и постоянно отхвърлят призивите на Светия Дух да се разкаят заради греховното си поведение, те се поставят в положението да се отказват от опрощаващата милост на Бога**. Подобна непокорна твърдост е “смъртен грях.” **Не е възможно човек да е християнин и в същото време да живее в състояние на ГРЯХ**.

Хората, които извършват “смъртен” ГРЯХ, живеят в състояние на беззаконност (1Йоан 3:4) и бунт против Бога, докато другите хора, които поддържат постоянна връзка с Ходатаят, са *“родени в Бога,”* пребивават в Него и чрез осиновяване са станали част от Божието семейство (1Йоан 3:9, 6, 1).

Тъй като християните са родени отгоре и разумът им е бил трансформиран, те нямат непокорно поведение към Бога. Точно обратното, те ходят *“в светлината, както и Той е светлина”* (1Йоан 1:7; виж 2:6). За разлика от тях има хора, които казват, че имат общение с Христос, но живеят в тъмнина (1Йоан 1:6). *“Който казва: Познавам Го, а не пази заповедите Му, е лъжец и истината не е с него”* (1Йоан 2:4).

Самата употреба на думата “ходене” показва ясно, че Йоан говори за два различни начина на живот, които са в хармония с начина, чрез който употребява глаголните времена. Ние можем да вървим с Бога или с дявола. Единият стил на живот е отношение на ГРЯХ с Бога, което води до постоянно задълбочаващо се беззаконие (грехове) и завършва със смърт. Другият стил на живот е отношение на ВЯРА с Бога, което се характеризира с родено отгоре отношение към греха **и с използването на Ходатаят за очистиането и на Светия Дух за получаването на сили**. Хората попадащи във второто категория са описвани от Йоан като безгрешни, независимо че все още продължават да извършват грехове, заради което имат нужда от опрощение. Следователно, безгрешността е не само възможност за настоящия живот, но е и библейско обещание и изискване. Християнинът *“не може да сгрешава* (да живее в непокорство към Бога), *защото е роден от Бога”* (1Йоан 3:9). За разлика от тях, онези, които не са родени от Бога са *“дяволски чада.”* В своето непокорство те нито се покоряват на Божията воля, нито обичат ближния си (1Йоан 3:10).

Разликата между безгрешността и абсолютната безгрешност може да се открие и в учението на Павел за съвършенството и върховното съвършенство. Във Филипяните Павел описва себе си и някои от филипяните като вече “съвършени” или “зрели” (Фил.3:15), но въпреки това в същия откъс той твърди, че все още не е стигнал до съвършенството (Фил. 3:12). Вече “зрялото” състояние се отнася за решимостта на филипяните да притежават сърцето и умът на Христос, докато все още “несъвършено” състояние показва, че Павел и църквата във Филипи са се намирили в състояние на растеж и развитие в съвършенството. Това означава, че те вече са били зрели в подхода си към Христос, но все още са се намирили в процес на още по-пълно усъвършенстване в “съзряването.”

Следователно, съвършенството е динамичен процес, чрез който християните продължават да напредват в християнския живот. По тази причина Павел е можал да напише на филипяните, че той продължава да се стреми да израства и да се развива в съвършенството (Фил 3:12-14). Неговите сърце, разум и поведение по отношение на Бога са били съвършени и правилни, но той все още не е бил стигнал до върховното съвършенство. Павел е можел да бъде съвършен, но все още не бил толкова съвършен, по същия

начин, както читателите на Йоан може да са грешни, но въпреки това не са били грешни в абсолютния смисъл. **Твърде често читателите на Библията пропускат тези библейски различия.**

Абсолютната безгрешност, когато се замислим за нея, е далечна цел на човека. Онези, които лекомислено изискват от себе си и от другите да бъдат безгрешни, обикновено дефинират греха само като избягване на извършването на съзнателни действия на неподчинение към Бога. Но освен това грехът включва несъзнателни действия и пропуска да се направи нещо. С други думи, абсолютната безгрешност (или абсолютното съвършенство) изисква цялостно и пълно изоставяне на всички съзнателни и несъзнателни грехове, но освен това изисква човек никога да не пропуска да върши добри дела.

Тази разлика става особено уместна, когато вземем предвид, че при светото описание на последния съд Исус не е упрекнал фарисеите в миналото заради греховете, които са извършили, а заради греховете им, че са пропусkali да извършват добри дела. Това означава, че фарисеите не са били одобрени от съда не защото са извършили някакъв грях, **а защото са пренебрегнали нуждата да нахранят ближния си и да посетят болния** (Мат. 25:31-46).

Подчертаните от Бога невидими грехове на пропускането се намират в рязък контраст с онези, които определят греха само като съзнателни актове на неподчинение. Стандартът, демонстриран от Божият характер, е много по-висок отколкото си мисли който и да е древен или съвременен фарисей. Разбира се, добро основание за принижаване на този стандарт чрез дефинирането на греха само като съзнателно неподчинение е, че това го прави по-лесен за изпълнение. Поради това е разбираем отрицателният подход на фарисейският ум.

Да бъдеш “зрял” според казаното от Павел във Филипяни и да бъдеш “съвършен” според казаното от Йоан в 1Йоан не означава нито абсолютно съвършенство, нито абсолютна безгрешност. Но това не означава, че човек е свободен и може да бъде непокорен на Бога и на Неговите принципи, заложен в ЗАКОНА на любовта.

Поради далеч неадекватните им тела и греховните им умове, които не знаят и не разбират всичко (виж 1 Кор. 13:12), **даже най-верните християни все още правят грехове на пропускане и на немощ**. Както казва Уесли, има хора, които “обичат Бога с цялото си сърце ... Но даже тези души пребивават в разбити тела и поради това са притиснати и не могат да бъдат прецизно праведни в мислите си, чрез говоренето си и в действията си. Поради липсата на по-добри тела, понякога те мислят, говорят или действат неправилно. **И причината за това не е дефектната им любов, а неправилното им разбиране.** Поради тази причина, тъй като не успяват да устоят на този дефект и на последиците от него, тези хора изпълняват закона на любовта, но не съвършено. Поради пропуска им да изявяват напълно любовта в действията си, въпреки че това се дължи на незнание или немощ, те продължават да се нуждаят от кръвта на жертвата и с пълно основание могат да кажат “Господи, прости ни греховете.”

Следователно, ние можем да бъдем съвършени или безгрешни в подхода си, но да не сме съвършени или безгрешни в действията си. Йоан, Павел и Уесли са в пълно съгласие по този въпрос.

На различието между казаното от Павел, че вече е зрял, но все още не е съвършен (Фил. 3:9-15) и казаното от Йоан, че е без грях, но продължава да съгрешава (1Йоан 3:9, 1:8-21; виж Рим. 6,7), **трябва да се гледа от гледната точка на разликата между съвършения подход и съвършеното действие**. Първото трябва да е сегашното състояние на християнина. Второто е идеалът, към който се стремим в този живот.

Съвършенството, така както го разбира Библията, по отношение на човешките същества в техните смъртни тела, е съвършенство на душата, а не общо съвършенство във всичките му аспекти. Това е причината за напрежението, за което се говори в учението на Павел за съвършеното, но все още несъвършено поведение. Сърцето и разума са променени, за да не може повече християнина да притежава желаниа или съзнателни наклонности към вършенето на грях. Християните не са роби на греха (Рим.6:18). Тъкмо обратното, те са слуги на любовта *agape* към Бога и към другите хора.

По тази причина според Библията е възможно всеки християнин да живее като човек, който е освободен от бунта срещу Бога и Неговите принципи. Юда пише, че Бог е в състояние да ни пази да не паднем и да ни **“представи непорочни в радост пред Своята слава”** (Юда 24). Както казва Елен Уайт, чрез Божията помощ човек е в състояние “да победи всяко изкушение с което се срещне.”

Важен аспект от християнското съвършенство (или зрялост) е съвършеното желание да ставаме съвършени в любовта си към другите хора и към Бога.

Моля ви да помните, че християнското съвършенство не означава просто да се влезе в съзнателна връзка на вратата, при която погрешните действия стават отвратителни; още по-важно е, че съвършенството означава да се отнасяме с любов както към Бога, така и към другите хора. **Съвършенството е живот, който се живее с постоянно растяща любов; то е демонстрация на това, че Богът на любовта е променил както сърцата, така и външното ни поведение**, а това са двете части на нашия живот, които никога не трябва да бъдат разделяни. Следователно християнското съвършенство не е просто нещо негативно и вътрешно (нещо

което аз не мога да направя); в същото време то е позитивно и външно (онова, което правя). В резултат на това, християнинът променя качеството на живота около себе си.

Въпроси за размисъл

1. Приятелю, ти плащаш висока цена за успеха. Може би ти привършваш цялата серия от лекции за спасението във вашата младежка група. Тази седмица от теб се изисква да говориш за съвършенството. Докато се подготвяш, моля те да си подготвиш 4–8 водещи мисли, посветени на важните неща.

2. Направи списък и накратко опиши различните небиблейски учения за съвършенството. С 4-5 изречения дефинирай библейското виждане за съвършенството. Каква е връзката между съвършенството и безгрешността? Как е възможно човек да е зрял, но да не съвършен?

4. От гледна точка на библейското определение за съвършенството, дали бягството в манастир е добро решение? Защо е “добро” или “лошо”?

5. Апостол Йоан има едно сложно определение за греха. Как можеш да обясниш текста на 1Йоан 3:9 на един объркан християнин? Моля те да свържеш 1Йоан 3:9 с 1Йоан 1:8-21 и 5:6. Посочи разликата между греховете, които са “смъртни” и греховете, които не са “смъртни.”

Глава шеста

Аз бях свикнал да бъда съвършен

Най-важното нещо, което можете да знаете за мен е, **че аз бях свикнал да бъда съвършен**. Забележете миналото време – Аз бях свикнал да бъда съвършен. **Аз бях свикнал да бъда съвършен по начин, по който не съм съвършен сега**.

Защо бях съвършен? Аз бях съвършен, защото бях адвентист от седмия ден. Аз бях съвършен, защото Исус щеше да дойде и с цялата си искреност,

- Исках да получа вяра,
- Исках да получа характер
- Исках да получа съвършенство.

Когато бях на 19 години, от атеист аз се превърнах в адвентист от седмия ден. След като станах атеист, аз огледах своята църква, нейните членове, нейните проповедници и стигнах до едно заключение. **Каква каша!** Хората не можеха да излязат от нея. Скоро започнах да си мисля, че човек не успява да стане безгрешен, защото не полагаше достатъчно усилия. Аз щях да бъда различен. Аз нямаше да пропадна. Аз щях да се старая повече отколкото се е старал всеки друг човек. В същото време участвах в изработването на една висока стоманена конструкция, която беше разположена над залива на Сан Франциско. Все още си спомням, как един ден размишлявах над този проблем, докато работех високо над залива. В този момент с пълно съзнание взех решение и устно обещах, **че ще бъда първият съвършен християнин от Христос до наши дни и аз наистина искрено имах предвид да бъда такъв**. Аз бях отчаяно искрен. Но това ме кара да продължа да разказвам историята си.

Коренът на адвентисткото очарование, свързано със съвършенството

Адвентистката представа за съвършенството на вярващия наистина води началото си от великите текстове от книгата Откровение, в които адвентистите виждаха обрисуван своя образ и образа на своето движение. Самият фокус на някои от тези текстове изглежда ни насочват към поведението: **“Тогава змеят се разяри против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди”** (Откр. 12:17).

Освен това, съществува интересът на адвентистите към великата глава Откр. 14. Забележете нейното развитие. В съобщението на първия ангел, тълкувано от Уилям Милер през 1830 – 1840 се казва, че **“настана часът, когато Той ще съди”** (ст.6-7). Тълкуванието на съобщението на вторият ангел, обявяващо падането на Вавилон, е било направено през 1843 от Чарлз Фитч (ст.8). След това идва важното трето съобщение срещу покланянето пред силата на звяра. Адвентистите се фокусираха специално върху текста на ст. 12: **“Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус.”** Този откъс се превърна в ключов за Адвентистите от седмия ден. В продължение на около 100 год. той беше цитиран под заглавието на всеки брой на списанието “Преглед и Глашатай.” Откр. 14 ни казва, че третото съобщение е последното преди връщането на Христос, за да “жъне” земята (ст.14-20). Ранните адвентисти от седмия ден са били добри в проповядването на първата част от Откр. 14:12 **“Тук е нужно търпението на светиите.”** Ние виждахме себе си в този стих като онези, които все още чакаха завръщането на Исус, независимо от разочарованието през 1844.

Ние, адвентистите, обичахме втората част от 14:12. Тук са *“тези, които пазят Божиите заповеди.”* Уверявам ви, че ние адвентистите обичахме заповедите. Ако прочетете написаното от ранните (и някои днешни) адвентисти ще видите, че когато говорят за ст.12, те винаги подчертават думата **“пазят.”** Между другото, това е добро подчертаване на контекста на спасителната връзка в Христос. Тук са *“тези, които пазят Божиите заповеди.”*

Но ранните адвентисти не бяха съвсем сигурни какво да правят с *“вярата в Исус,”* третата част от Откр. 14:12. Те считаха, че *“вярата в Исус”* е истината, на която трябва да се подчиняват. В резултат от това, ранните автори – Джеймс Уайт и почти всички останали – всъщност казват: “Добре, Бог има Своите заповеди и Исус има своите заповеди, като миенето на краката, кръщаването и т.н.” **“Те се подчиняваха на целия списък от заповеди на Исус.”** В резултат от това, адвентистите станаха хора, които спазваха и двата вида заповеди, на Бога и на Исус. Ние бяхме (и сме) великите изпълнители на заповедите.

“Вярата в Исус” е тази част от Откр. 14:12, която Елен Уайт и другите тълкуваха повторно по време на Генералната Конференция в Минеаполис през 1888, за да подчертаят важността на “вярата в Исус.” Този израз може да бъде преведен или като “вярата в Исус” или като “вярата на Исус.” Много адвентисти от седмия ден, които четат текста като **“вярата на Исус,”** проявяваха склонност да подчертават, че **понеже ние имаме “вярата на Исус,”** ние можем да бъдем точно толкова безгрешни, колкото е Той.

Това тълкуване може би намира своето основание от текста първите пет стиха на Откр. 14. В ст.1 се казва: *“И видях, и, ето, Агнецът стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото име и името на Неговия отец, написано на челата си.”* А в ст. 4-5 пише: *“Те са онези, които не са се осквернили с жени, защото са целомъдрени; те са, които следват Агнеца, където и да отива; те са били изкупени измежду човеците като първи плодове на Бога и на Агнеца. И в устата им няма лъжа; те са непорочни.”* Това наистина е много висок стандарт. Те са “непорочни.” Или както се казва в King James Version превода на Библията: “Те са без грях пред трона на Бога.” Аз бих казал, че тези хора са “съвършени.” Не е трудно да се разбере, защо много адвентисти са имали съответното мнение по темата за съвършенството. **В края на краищата, Откр. 12 и 14 са централни текстове за идентичността на нашата деноминация.**

Сега всички знаем, че имаме някакъв вид съвършенство, до което стигаме чрез оправдаването чрез вяра, защото сме в Христос. Но тези текстове от Откр. 14 повдигат следния въпрос: “Дали оправдаването чрез вяра е достатъчно или ние трябва да бъдем искрено съвършени в себе си, за да бъдем част от тези 144,000?” Има ли нещо друго, освен оправданието, което трябва да се случи в нас? В продължение на 100 години този въпрос е разделял адвентистите от седмия ден. Какво трябва да се случи с Божиите хора от края на времето? Преди да продължим по-нататък, трябва да отбележим важността на текстовете от Откр. 14. Ние имаме 144,000, първия ангел, втория ангел и третия ангел и след третия ангел настъпва великата драма на повторното идване на Исус – жътвата. В ст. 14-15 ние четем: *“Тогава видях, и ето, бял облак и на облака седеше Един, Който приличаше на Човешкия Син и имаше на главата си златен венец, а в ръката си остър сърп. И друг ангел излезе от храма и викаше със силен глас на Този, Който седеше на облака: Простри сърпа Си и жъни, защото е настанал часът да жънеш, понеже земната жътва е презряла.”*

Адвентистите искрено искаха да са готови за идването на Исус. И те не само имаха Библията, която да ги призовава към учението за съвършенство на характера, но и книгите на Елен Уайт. Ето едно от нейните най-впечатляващи твърдения: “Христос чака с голямо желание да манифестира Себе си в Своята църква. **Когато характерът на Христос бъде съвършено възпроизведен от Неговите хора, тогава Той ще дойде да ги обяви като Свои собствени хора.”** След това откъса обрисова сцената на жътвата. В много отношения този откъс от написаното от Елен Уайт следва развитието на събитията, така както са описани в Откр. 14.

Ключовата представа в този цитатът от книгата “Уроци за изучаване на Христос” е “съвършено възпроизведен.” За нещастие, когато адвентистите от седмия ден четат такива думи като “съвършено възпроизведен,” те са склонни да стават доста емоционални. Така се случи и с мен, когато ги прочетох за пръв път. Аз бях възхитен от великолепието и от възможността от определянето и от обещанието.

Не знам, дали някога сте виждали съвършен човек. Понякога си затварям очите и си представям някои от съвършените хора, които съм познавал. Ето сега една от тях минава пред екрана на въображението ми. Тя е много доволна, защото победи пристрастеността си към яденето на сирене. А сега ето следващия. Той е фарисей от 21 век. Този човек е наистина “религиозен.” Той знае точно какъв по размер камък може да носи в събота и доколко далеч може да го носи, без да си помисли, че го носи като бреме и по този начин да извърши грях. **Той притежава излъскана праведност чак до най-тънките парченца от “религията.”** Той е убеден, че след като притежава такава пристрастеност към спазването на всички подробности от ежедневието стил на живот, той скоро ще стане съвършен.

После минават онези, които изглежда че са съвършени чрез промяната на здравословното си състояние. В една малка адвентистка църква от 30 членове има един старейшина, който иска да занесе

светото причастие на болните, които са били възпрепятствани да дойдат на църквата. **Но той няма да вземе от хляба и виното (communion meal) заедно с тях, защото това би означавало да яде между основните яденета.** Чудя се какво означава това “общо” (communion) ядене за такъв старейшина? В същата църква има един мъж, който е висок малко над 1,90 м и тежи само около 60 кг. Той е постигнал изумителни диетични победи, докато се е старал да стане “съвършен в Христос.” Той даже е успял да се убеди, че е неправилно да се ядат пшеничени или овесени ядки. В резултат от това, за нещастие, той установява, че си мечтае за странни неща. **Всяка сряда той “се проваля” и изяжда запъхтяно две оризови пирожки.** В собствените си очи този човек върви по пътя към “истинското съвършенство.” **Когато един човек е паднал до нивото да счита, че изяждането по две оризови пирожки седмично е “най-греховната му постъпка,” той наистина е стигнал до някъде.** Такъв човек трябва наистина да е почти съвършен, поне в този смисъл на “съвършенството.”

В същата малка църква има друга светица, която има някакво нараняване. На нормален човек са нужни 3 седмици, за да се излекува. Но поради погрешното си хранене тази “реформаторка на здравето” не може да оздравее и след изминаването на 6 седмици. **Това е плодът от нейната реформа на здравето.** Елен Уайт е нарекла подобна посветеност “деформация на здравето.” Някои адвентисти от седмия ден са тръгнали в странни посоки в стремежа си да стигнат до съвършенство на характера. Може би причината за това е, че някои от нас нямат и най-малка представа какво представлява характера. Нито пък имаме и най-смътна идея за смисъла, който влага Елен Уайт в израза “християнски характер.”

Моят път към съвършенството

Откъсът от книгата “Уроци за изучаване на Христос,” който цитирах по-горе, имаше огромно влияние върху собствения ми живот на адвентист. Скоро след като станах адвентист от седмия ден, някакъв скъп светия ми посочи този откъс. След като прочетох, че Христос ще дойде след като Неговият характер бъде съвършено възпроизведен в Неговите деца, аз съзнателно реших, че ще стана първият съвършен християнин от Христос до наши дни. И веднага започнах да осъществявам намерението си.

В резултат от това, само за няколко седмици аз бях в състояние да кажа какво е погрешно почти във всяко едно нещо.

- Можех да ви кажа защо е неправилно да ядете всяко нещо, което ви се прииска да ядете.
- Можех да ви кажа защо е неправилно да гледате всяко нещо, което поискате да гледате.
- Можех да ви кажа защо е неправилно да правите всяко нещо, което искате да направите.
- Можех да ви кажа защо е неправилно да си мислите за всяко нещо, за което искате да си мислите.

Станах **експерт в посочването на грешките във всеки човек и във всичко.** Тъй като се подложих на много строга диета, аз отслабнах от около 80 кг до под 60 кг само за около 3 месеца. **Някои хора се опасяваха, че ще умра от тази “здравна реформа.”**

Искам да ви кажа нещо. В борбата си да стана съвършен, аз станах съвършен в следните неща:

- Бях съвършеният фарисей, като Савел, преди да срещне Исус на пътя за Дамаск.
- Бях съвършения монах, като Мартин Лутер, преди да открие евангелието в Римляни.
- Бях съвършеният методист, като Джон Уесли преди неговото обръщане в Алдерсгейт.

После открих, че много хора преди мен са минали по моя път към съвършенството. Това ме отведе до парадокса на съвършенството. Онези от вас, които познават някой “съвършен” човек сигурно ще разпознаят този парадокс. Някои от вас може да са изживявали това нещо. В много от църквите продължавам да срещам хора, които се считат за “съвършени” или **още по-лошо, да срещам хора, които живеят заедно с християни, които се мислят за “съвършени.”**

Парадоксът на моят стремеж към съвършенството беше, че колкото повече си мислех за своето съвършенство, **толкова по-егоцентричен ставах.** Аз не само станах егоцентричен, но колкото повече се борех и колкото повече се опитвах да бъда съвършен, **толкова по-критичен и осъдителен ставах към онези, които не бяха достигнали до “моето ниво.”** Аз не само осъждах хората, но колкото “по-съвършен” ставах, толкова по-сурово се отнасях към хората, които не бяха равни на моето “превъзходящо положение” и толкова по-отрицателно се отнасях към църквата и към другите хора, които не бяха толкова “чисти” или “посветени” като мен.

Накратко казано, колкото повече се стараех, толкова по-лош ставах. Това беше парадокса на моето съвършенство. **Вървейки по пътя към съвършеното възпроизвеждане на характера на Христос, аз все повече възпроизвеждах характера на дявола.** Накрая ще кажа, че се превърнах в човек, с който трудно се живее. Когато започнах да подражавам на характера на Спасителя, хората се превърнаха в проблем в живота ми. Накрая стана така, че хората започнаха да ми пречат да се придържам към безжалостната си диета. Те ми пречеа да прекарвам пълноценно моят ежедневен час на медитиране за Христос. **Хората ми пречеа да стигна до съвършенството.** За нещастие, има вид съвършенство, което води до самият ГРЯХ на егоцентричността. Има път към съвършенството, който е път към смъртта. Има път към съвършенството,

който е унищожителен и твърде много адвентисти вървят по този път към предполагаемото възпроизвеждане на характера на Христос. **Но този път е грешен.** Това е пътя на хората, а не пътят на Бога.

Тъй като бях неудовлетворен от църквата си и на себе си, аз подадох молба да бъда освободен от службата, която изпълнявах. Но президентът на нашата деноминация, виждайки моето двоумение и смущение и искайки “да ме спаси за работата,” ме накара да измина 500 км с колата си, за да ми даде съвет, да ме окуражи и да не приеме молбата ми за напускане. Аз не можах да се освободя от заемания пост. Отново подадох оставката си и тя отново не беше приета. Третият път написах едно писмо със силни изрази до президента на нашата деноминация, в което му обяснявах как се чувствам. Това свърши работа. Този път оставката ми беше приета.

Аз бях свършен като адвентен служител. Доколкото се отнасяше до мен, аз бях свършен не само като адвентист, но и като християнин. В продължение на 6 години не се молих и не четох Библията, освен в случаите, когато бях заставан да правя това публично. Изучавах философия, за да намеря по-добър отговор за смисъла на живота, **само за да се окажа в състояние на банкрут**, когато трябваше да отговарям на истинските отговори. В края на престоя ми в “далечната страна” стигнах до заключението, че ако християнството няма отговора, тогава такъв отговор не съществува. **Това беше едно от най-страшните заключения в живота ми.**

Тогава, през 1975, Бог се пресегна надолу и ме докосна. Той каза: **“Джордж, ти беше адвентист, но не беше християнин.** Ти познаваше всички доктрини, **но не познаваше Мен.**” На този етап аз преминах през собствената си “криза от 1888 год.” Срещнах Исус и моят адвентизъм беше кръстен в християнството.

Моята трагедия и трагедията на хората, които трябваше да живеят с мен се състоеше в това, че много от ситуацияите в които се оказахме можеха да бъдат избегнати, ако с повече вяра бяхме чели текстовете от Библията. Ако просто бях разбрал контекста на много от текстовете, които ме направляваха, аз щях да си спестя много от скъпо струващите грешки в живота ми.

Божият път към съвършенството

Твърде често ние извършваме насилие както над текстовете, писани както от Елен Уайт, така и в Библията. Един от начините да правим това е да не обръщаме внимание на контекста. **Ние отделяме текста от неговия контекст**, така както правим с цитата от книгата “Уроци за изучаване на Христос” относно съвършеното възпроизвеждане на характера на Христос. След това отиваме при такива книги като “Съвети за диетите и храните” или “Послания към младите хора” и правим още някои цитати от тях. След това ги свързваме по такъв начин с откъса от книгата “Уроци за изучаване на Христос,” за да създадем такъв вид теология, която даже Бог не може да разбере..

Винаги четете контекста. Открийте какво казва вдъхновения от Бога автор, независимо дали това е Павел, Петър, Йоан или Елен Уайт. Контекстът може да предизвика огромна промяна в разбирането ни! Например, нека да разгледаме контекста на нашето твърдение от “Уроци за изучаване на Христос” за съвършеното възпроизвеждане на характера на Христос в живота си. В предходния параграф ние четем: “Христос се стреми да възпроизведе Себе си в сърцата на хората и Той прави това чрез онези, които вярват в Него. Целта на християнския живот е раждането на плодове, т.е. възпроизвеждане на характера на Христос в самия вярващ, за да може Христовия характер да се възпроизведе и в другите хора ...”

“Не може да има растеж или плодородие в живота на онзи човек, който е концентриран в себе си. **Ако сте приели Христос като ваш личен Спасител, вие трябва да забравите за себе си и да се опитвате да помагате на другите.** Говорете им за любовта на Христос, разказвайте им за Неговата доброта. Изпълнявайте всяко задължение и всяка работа, която се появи пред вас. Носете бремето на хората в сърцето си ... Докато получавате Духът на Христос – Духът на неогоистичната любов и на работата в полза на другите – вие ще израствате и ще произвеждате плод. Милостите на Светия Дух ще узряват във вашия характер. Вярата ви ще се увеличава, убедеността ви ще се задълбочава, любовта ви ще става съвършена. Вие все повече и повече ще започнете да приличате на Христос във всичко, което е чисто, благородно и изпълнено с обич.”

Следващите няколко реда съдържат твърдението, че “когато характерът на Христос се възпроизведе съвършено в Неговите хора, тогава Той ще дойде и ще ги обяви за Свои собствени.” *Свършеното възпроизвеждане на характера на Христос означава да отразяваме Неговата любов.* Характерът на Христос се фокусира върху грижовните взаимоотношения.

Твърде често адвентистите гледат на религията като на нещо отричащо и забраняващо, но християнството не е това, което не правим. **Нито един човек няма някога да бъде спасен заради това, което той или тя са избягвали да правят.** Християнството е позитивна, а не негативна религия. Истинското християнство е религия, която ни освобождава от прекомерната ни фокусираност в себе си и от борбата ни да спечелим спасението си. Тази свобода ни дава възможност истински да обичаме ближния си, нашия Бог, брат си, съпруга или съпругата си, децата си и т.н.

Това е великото послание на Исус. *“И така, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Отец”* (Мат. 5:48). **Извадете този текст от неговия контекст и с него можете да направите нещо, което Библията никога не е казвала.** Прочетете го заедно с неговия контекст и ще откриете онова, на което се е опитвал да ни научи Исус. Започвайки от ст. 43, нашият откъс ни учи, че Бог обича всеки човек. Той прави дъждът на вали и слънцето да грее както върху добрите, така и върху лошите хора, както върху праведните, така и върху неправедните. Исус ни казва, че трябва да сме свършени или зрели в любовта си към другите хора, така както нашият небесен Отец е свършен в любовта Си към нас. **Моля ви да помните, че Христос е умрял за вас, още когато сте бил Негов враг** (Рим. 5:6, 10). За да бъдем като Отца, ние също трябва да обичаме враговете си (Мат. 5:43-48).

Можете ли да обичате така, както е обичал Бог? Това е християнската зрялост или християнското свършенство. Ако не можете да повярвате в това, сравнете Мат. 5:48 с Лука 6:36. Лука 6:27-36 е третият Евангелски паралелен текст на Мат. 5:43-48. И в двата текста се казва, че трябва да обичаме враговете си; и в двата се стига до заключението, че християните трябва да приличат на Бога. Но в откъсът от Лука не казва: *“И така, бъдете свършени ...”* В него се казва: *“И така, бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден”* (Лука 6:36). Авторите на евангелията **приравняват помежду им казаното от Исус за свършенството и за милостта.** За да разберем по-добре този проблем, ние трябва да се обърнем към Мат. 25:31-46 и към величавата сцена на Последния Съд, когато овцете ще бъдат отделени от козите. Този откъс е фантастичен. Прочетете го днес за себе си и пребройте употребените в него въпросителни знаци. Обърнете внимание на огромната изненада, на която ще станем свидетели при Последния Съд. От една страна, Исус казва на едната група: *“Влезте в Моето царство.”* Според притчата, хората от тази група казват: *“Господи, как направихме това? Ние не сме като фарисеите. Ние не сме се тревожили през целия си живот за множеството неща които ни се предписва да правим или да не правим.”*

Исус им отговаря: *“Вие не разбирате. Когато аз бях гладен, вие ме нахранихте. Когато бях в затвора, вие ме посетихте. Когато бях жаден, вие Ми дадохте да пия.”* В отговор те го попитали: *“Чакай малко. Как е възможно. Ние никога не сме Те виждали и не сме Те хранили.”*

Тогава Исус им отговорил: *“Ако сте правили това за един от най-малките ми братя, на Мен сте го направили.”* В този момент хората от другата група започват да се вълнуват. В нея са включени фарисеи, т.е. хора, които са посветил целия си живот на спазването на множество заповеди, правила и наредби. Те извикали: *“Господи, почакай малко. Ние спазвахме Съботата. Ние имахме около 1500 заповеди и правила за Съботата и ние спазвахме всяко едно от тях.* Ние знаехме къде точно минава границата, отделяща разрешеното от забраненото. Ние не само спазвахме Съботата. Ние най-редовно давахме десятък в храма. Ние бяхме толкова старателни, че давахме десятък даже от магданоза и копъра. Ние спазвахме правилата за яденето. Господи, Ти трябва да ни спасиш. Ние заслужаваме това.”

Исус им отговорил: *“Да, но има само един проблем. Когато аз бях в затвора, вие не се погрижихте за мен. Къде бяхте, когато бях гладен?”* Тогава те му отговорили: *“Господи, само ако знаехме, че това си Ти, ние веднага щяхме да дойдем при Теб.”*

А Исус им отговаря: *“Но вие не разбирате какво ви говоря. Вие не разбирате принципа на Моето царство. Вие не сте възприели великият принцип на любовта.* А ако не сте направили това, вие няма да сте щастливи в Моето царство.” Мат. 25 много ясно подчертава, че всичко свързано с Последния Съд се върти около едно нещо. Но ако имаме нужда от още помощ, обърнете се към *“Желание на вековете.”* Елен Уайт обяснява това с пределната яснота, която може да се предаде с думи. След като цитира Мат. 25 тя казва: *“на Маслинената планина Христос рисува пред учениците си сцената на великият ден на Последния Съд. Той представя решението Си, като постоянно се върти около една точка. Когато всички народи се съберат пред Него, те ще бъдат разделени на две групи и вечната им съдба ще се определи от онова, което са правили или са пропусkali да правят за бедните и страдащите.”*

Ако хората не предават на ближните си Божията любов, причината за това е, че не я притежават. Ако хората имат Божията любов в сърцата си, няма начин тази любов да не намери външно проявление. Тя ще се изяви пред хората. Демонстрирането на Божията любов към онези, които са обичани от Исус е великият критерий според който ще се извърши Последния Съд. Бог иска всеки човек, който отиде на небето, да бъде щастлив там. Онези, които наистина ще бъдат щастливи са хората, които са се отказали от принципа на егоистичната любов и на самодоволството (ГРЯХ) и са позволили на Бог да излее в сърцата и в живота им великият принцип на Своя ЗАКОН. Новото раждане промяна на човешкия живот от егоизъм и концентрация в себе си (ГРЯХ) към концентриране в другите и любов към другите (принципът на ЗАКОНА). Освещаването е просто процес на превръщане в по-обичащ човек. Библейският принцип на свършенството означава да ставаме зрели в изразяването на Божията любов. Такива хора имат оформени характерни като характера на Христос, защото *“Бог е любов”* (1Йоан 4:8). Такива хора са в безопасност, за да бъдат спасени за вечността.

Финалната демонстрация на Бога пред вселената

Тази мисъл ни довежда до темата за финалната демонстрация на Бога пред вселената. В книгата “Уроци за изучаване на Христос” ние четем, че “последното съобщение на милостта, което ще бъде изпратено на света, е разкрито в Неговия обичащ характер.” Финалната демонстрация пред вселената е онова, което може да направи милостта в живота на хората. Тя ще е разкриването на Божия успех при трансформирането на егоистичните хора в хора, които обичат Бога и ближните си. Финалната демонстрация не показва хора, които са удържали победа над пристрастеността си към ядене на фъстъчено масло, на сирене или на други храни или които са променили поведението си. **Великата демонстрация пред вселената се занимава с възпроизвеждането на характера на Христос.**

Един от великите текстове на Новия Завет стига до същината на проблема: Исус **НЕ** казва: “По това ще познаят всички, че сте Мои ученици,” ако спазвате Съботата. “По това ще познаят всички, че сте Мои ученици,” ако давате десетък. “По това ще познаят всички, че сте Мои ученици,” ако се придържате към правилна диета.

Твърде много адвентисти четат Новия Завет, все едно че в него се казват такива неща. Но Исус всъщност е казал: *“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.”* (Йоан 13:35). Любовта не само е единственото нещо, около което се върти всичко свързано с Последния Съд. **Любовта е критерият, според който Исус определя кой е Негов ученик. Да бъде човек последовател на Христос, това означава да обича Бога и ближните си.**

Твърде много адвентисти от седмия ден са пропуснали този център на Новозаветното учение. Твърде много от тях имат правила, наредби и закони (които имат своето правилно място в спасяващото отношение с Исус), но са пропуснали великият принцип, който оформя фундамента на Божия ЗАКОН. Твърде много хора, в стремежа си към съвършенство, работят на нивото на греховете и законите, вместо да позволят на Бога да работи в тях на нивото на ГРЕХА и на ЗАКОНА. За нещастие, всички закони и наредби, ако са лишени от любовта на Исус, превръщат религията ни в мрачна и потисната, а което е още по-лошо, превръщат я в разрушителна религия. Когато посещавам семинари и срещи с вярващите, аз поглеждам към аудиторията от 10000 човека и веднага откривам кои от тях са така наречените “съвършени” християни. **Това са хора, които не се усмихват.** Това са хора, които очевидно няма какво да празнуват и за какво да се радват, защото нямат гаранция в Христос.

Ако бях на мястото на дявола, аз щях да дам на вас, Адвентистите, Библейската истина, но щях да направя характера ви по-студен от краставици по време на снежна виелица в Монтана. От друга страна, аз бих дал на някои християни да се радват в църквата и в християнския си живот, но бих смесил тяхната религия по толкова лош начин, че те да не могат да направят разлика между Битие и Откровение. Онова, от което имат нужда адвентистите е радостта от спасението, комбинирана с нейните велики доктринални истини. Когато адвентистите имат както Исус в сърцата си, така и гаранцията за спасението си, те ще имат не само истината написана с малко “и” (т.е. доктриналната истина), но ще притежават и истината, написана с главно “И” (Господа на Истината). *“Аз съм истината ...”* казва Исус (Йоан 14:6).

Лично аз съм убеден, че великото нещо, от което имат нужда адвентистите не е само доктриналната истина, но и по-добро познаване на Исус и на красивата гаранция за спасението в Него. Ние имаме нужда както от истината, така и от ИСТИНАТА. Когато адвентистите притежават и двете истини, те ще се изявяват чрез всяка част от техните същества и в техните богослужения и те ще бъдат в положението да позволяват на Светия Дух да ги използва, за да придвижват света с тяхното красиво ПОСЛАНИЕ.

Въпроси за размисъл

1. Добра новина! Имате да се подготвите само за още едно изказване пред малката си група. Това не означава, че хората са уморени от теб, а че техните ръководители са изработили програма, която ще ги отведе сред обществото, за да служат и да свидетелстват през следващите няколко седмици. Междувременно, вашето последно представяне, за което искат да разговаряте е значението на Мат. 5:48 и на “Уроци за изучаване на Христос” стр.69 в техния контекст. В два параграфа запишете важната информация от тези два откъса, за да ги използвате за изказването си.

2. Направете списък и опишете основните откъси от книгата Откровение, които са накарали адвентистите да се загрижат за съвършенството. Кое е направило тези текстове толкова могъщи в умовете на много адвентисти?

3. Напишете един параграф относно “парадокса на съвършенството,” който се отнася до причината, поради която колкото по-усърдно хората се опитват да стигнат до съвършенството, толкова по-лоши стават. Постарайте се да включите в обсъждането начина, по който се свързват ГРЕХЪТ и ЗАКОНА.

4. Използвайки понятията ГРЯХ и ЗАКОН, обсъдете важността на финалната демонстрация на Бога пред вселената.